

Dünyaya Başkaldırıyoruz

2.Sayı | Şubat '20 | 8 ₺

HER ŞEY

DEĞİŞECEK

HAREKETE GEÇ İSYAN ET HAREKETE GEÇ İSYAN ET

HAREKETE GEÇ İSYAN ET HAREKETE GEÇ İSYAN ET

Dünyaya Başkaldırıyoruz
Kitap Dizisi
Sayı: 02
Şubat 2020

ISBN: 978-605-80275-5-8

Editör

Demet Demeter

**Dergiye Ulaşabileceğiniz
Adresler**

Şişli: Merkez Mah. Hasat Sok.
Sebil Apt. No:9 K:4
Taksim: Mephisto
Beşiktaş: Mephisto
Bakırköy: Beyazadam Kitabevi
Kadıköy: Akademi Kitabevi /
Aram Kitabevi / İkinci Adam
Yayınevi / İmge Kitabevi /
Mephisto / Nudem Cafe /
Sarya Kitabevi

İzmir: Yakın Kitabevi /
Kabuk Kitapevi (Alsancak)

Kapak Tasarım & Sayfa Düzeni
Sena Şat

Yeni Dönem Yayıncılık
Basın Dağıtım Eğitim Hizmetleri
Tanıtım Org.Tic.Ltd. Şti.

Sofular Mah. Sofular Cad.
No: 8/3 Fatih/İstanbul
Tel-Fax: 0 (212) 533 32 57

Baskı

Serdem Ofset
Ali Başaran ve Ort.
Maltepe Mah. Litros Yolu Sok.
2. Matbaacılar Sanayi Sitesi
D:1NE4 Zeytinburnu/İstanbul
0212 674 4492
Sertifika No: 34881

İçindekiler

Çıkmın	3
Her Şey Değişecek	4
Eşitlik Üzerine	7
Sosyalizm ve Kadın	10
Asla Yalnız Değiliz	12
Eylemin Güzelleştirdiği VIP İşçileri	13
Açlık Oyunları	15
Devrim Dansı	17
Dünyaya Başkaldıran Kadınlar Her Yerde	18
Gizli Sayılar	21
Neoliberalizme Karşı Ayaklanmalarda Kadınların Rolü ..	23
Kadın Mektupları	24
Ay Carmela: "Özlenen Sevgili, Vatan ve Özgürlük!"	26
Rosa Luxemburg	30
8 Mart'a Doğru	31

İletişim

Sizin de söyleyecekleriniz var, biliyoruz. Bize üretimlerinizi ulaştırın, daha çok kadın sesimize ortak olsun.

gmail: dunyayabaskaldir@gmail.com

instagram: [@dunyayabaskaldir](https://www.instagram.com/dunyayabaskaldir)

twitter: [@DunyayaBskldr](https://twitter.com/DunyayaBskldr)

facebook: [Dünyaya Başkaldırıyoruz](https://www.facebook.com/DunyayaBasKaldiriyoruz)

web: dunyayabaskaldir.wixsite.com/kadin

ÇIKIN

Çıkınımız yine dolu, dolu... acı, isyan ve umut dolu, kavga dolu...

7 Kasım 2019; bizim için önemli bir tarih. Ekim Devriminin yıl dönümünde ilk sayımızı hep birlikte çıkardık. Bazı kadınlar yazılarıyla katkı sundu, bazılarımız fikirleriyle, bazılarımız da bizzat bütün işçiliğini, çalışmasını yürüttü. Yazıların toparlanmasından, mizan-pajına, matbaada baskısına kadar, pek çok pratik işlerde yer aldık. Kolektif bir kadın dergisi çıkarmaya çalıştık; emekten yana, sömürü ve baskıya karşı. Aynı zamanda birçok yerde dağıtımını da biz kadınlar yaptık.

Dergimizin ilk tanıtım etkinliğini 7 Kasım'da gerçekleştirdik. Ondan sonra pek çok yerde tanıtım etkinlikleri ile kadınlara ulaştırmaya ve onların görüşlerini almaya çalıştık. İstanbul, İzmir, Antep, Antakya, Adana, Urfa, Ankara, Çanakkale gibi birçok ilde okuyucularıyla buluştu dergimiz.

Tüm bu koşturmaca içerisinde dünyanın birçok yerinde isyanlarda, ayaklanmalarda kadınlar en ön saflarda yer aldılar. Ayaklanmaların öznesi oldular.

Biz 2. sayımızın hazırlıkları içerisindeyken dünyanın her yerinde kadınlar eylem alanlarındaydı... Bir taraftan da Avustralya'da orman yangınları yaşandı. Ormanlar ve binlerce hayvan cayır cayır yandı, yüreklerimiz de onlarla birlikte yandı... Doğru dürüst bir önlem almayarak kapitalizmin insana, hayva-

na ve doğaya düşman olduğunu bir kez daha görmüş olduk.

Ve yine acı haber çaldı kapımızı... 6,8 büyüklüğünde bir deprem yaşadık Elazığ'da. Yine ölüm haberleri, yine yaralanmalar, yine yıkımlar. Önlenebilir olan birçok yıkımın, kapitalist sistemin kar hırsı yüzünden önlenmemesi!...

İngiliz kaynaklı bir araştırma şirketi 2020 yılında Türkiye dahil 47 ülkede ayaklanmalar yaşanabileceğini yazmış. 2019 yılı zaten ayaklanmalarla geçen bir yıl oldu. Şili, Bolivya, Haiti, Lübnan gibi ülkelerde geniş çaplı halk ayaklanmaları yaşandı. Yani görünen köy kılavuz istemez!

Yine Çıkınımız dolu dolu. Acı da var, yokluk da... umut da var çıkınımızda.

İsyana ve ayaklanmaların öznesi olmaya devam edeceğiz. Şiddete, kadın cinayetlerine, istismara karşı, açlık ve yokluğa, yoksulluğa karşı Dünyaya Başkaldırmaya devam edeceğiz! Ta ki, yeni bir dünyayı, özgür olduğumuz, yok sayılmadığımız bir dünyayı kendi ellerimizle kurana dek.

Çıkınımızda her zaman mücadeleyi yükseltmenin verdiği umut ve bizim kurtuluşumuzun yolunu gösteren sosyalizme inanç olacak. Biz kadınlar devrimci üslupla konuştuğumuz, devrimci tarzda dövuştüğümüz, HER ŞEY DEĞİŞECEK!

Her Şey Değişecek

“Biz kadınlar içinde bulunduğumuz kölelik koşullarında kendimizi özgürce geliştiremiyoruz. Bizler köleliğimizin son bulduğu, toplumsal eşitsizliğinin sona erdiği, gerçek anlamda özgür olduğumuz koşullarda kendimizi tam olarak geliştirebiliriz.”

Devrimci tarzda mücadele ediyor, devrimci üslupla konuşuyoruz.

Yaşadığımız kapitalist dünyada bizlere yönelik baskı ve katliamlarda belirgin bir artış var. Hem bu baskılara karşı hem de tam kurtuluşumuz için kadınlar olarak her yerde ayaklanıyor ve başkaldırıyoruz. Bu yoğun çatışmalı süreç beraberinde kadın sorununa yönelik farklı değerlendirmeleri de getirdi. Bunun üzerinde durmak istiyoruz.

ERKEKLERİN, TOPLUMUN EĞİTİM DÜZEYİ YÜKSELİNCE KADININ DURUMU DEĞİŞİR Mİ?

Bu soruya olumlu yanıt verenler soruna sığ yaklaşanlardır. Gerçekler başka şeyleri gösteriyor. Kadına yönelik şiddette, kadın cinayetlerinde ve katliamlarında kültür düzeyi yüksek toplumlarda da azalma görülmemiş, aksine bir artış var. Eğitim düzeyi ne olursa olsun kapitalist toplum, bir baskı ve sömürü toplumdur. Bu toplumda işçiler, kadınlar, emekçiler baskı altındadır.

Biz kadınlar, erkeklerin, devletin, sermayenin

ağır baskısına uğruyoruz. Asıl mesele, bugünkü üretim ilişkilerini, toplumsal ilişkileri, kadın-erkek ilişkisini değiştirmektir. Kadın-erkek ilişkisi toplumsal eşitsizliğe dayanıyor. Toplumsal eşitsizlik bu toplumun özünde var. Dolayısıyla esas mesele, bugünkü özel mülkiyet toplumunu değiştirmektir ve bu toplumsal eşitsizliğine son vermektir. Sorunun ta kalbine inmek ve köklü olarak çözmektir.

Bir grup kadının görece “iyi” durumu tüm kadınların durumuna yansıtılabilir mi? Tabii ki yansıtılamaz. Bir grup kadının yerel yönetimlerde, küçük burjuva partilerde vs etkin olması geneli yansıtmaz. Kadın sorununda göz önünde tutulması gereken, ülkede ve dünyadaki kadınların genel durumudur. Bir grup kadının “görece” iyi durumu, bizlerin bugünkü toplumdaki genel durumumuzu, toplumsal konumumuzu değiştirmez. Asıl hedef biz kadınların toplumsal eşitliğini sağlamak, kadının bugünkü toplumsal konumunu değiştirmektir.

GENEL ANLAMDA BİÇİMSEL EŞİTLİK KAPİTALİZM KOŞULLARINDA TAM OLABİLİR Mİ?

Kapitalizmde biçimsel eşitlik tam değildir, gelişmemiştir, denetimlidir. Bir sınıfın diğer bir sınıf üzerinde egemen olduğu bir toplumda, biçimsel eşitlik, biçimsel demokrasi tam değildir. Kapitalist toplumda hak eşitliği hiçbir zaman tam ve eksiksiz olamaz.

Dolayısıyla burjuva toplumda hak eşitliği yönünde ne kadar ileri gidilirse gidilsin, sınırlılığı aşılamaz. Hak eşitliğinin ileri olduğu ülkelerde de kadın sorunu orta yerde duruyor. Dünyanın birçok yerinde kadınlar, toplumsal eşitlikleri için ayaklanıyor. Tüm bunlar bize şunu gösteriyor: Hedef bizlerin gerçek ve tam eşitliğe ulaşmasıdır. Biz kadınların gerçek

KADINLAR, HANGİ KOŞULLARDA, KENDİLERİNİ ÇOK YÖNLÜ OLARAK GELİŞTİREBİLİRLER?

Biz kadınlar içinde bulunduğumuz kölelik koşullarında kendimizi özgürce geliştiremiyoruz. Bizler köleliğimizin son bulduğu, toplumsal eşitsizliğinin sona erdiği, gerçek anlamda özgür olduğumuz koşullarda kendimizi tam olarak geliştirebiliriz. Ancak özgür bir ortamda, her konuda özgürce tartışabilir ve özgürce karar verebiliriz.

Bir toplumda özgürlüğün ne derece gelişmiş olduğu, kadınların, kendileriyle ilgili her konuda, kendilerinin ne kadar özgürce karar verdiğiyle ölçülür.

TAM KURTULUŞUMUZ, MADDİ ÜRETİM ARAÇLARININ ORTAK MÜLKİYETİ OLMADAN OLANAKLI MIDIR?

Üretim araçlarının ortaklığına dayanan, bir toplumda, kadınların eksiksiz, ilerici ve tam bir gelişimi sağlanabilir. Ancak sermayenin kadın ve erkek üzerindeki diktatörlüğü sona erdirildiği, yıkıldığı zaman tam kurtuluşumuz sağlanabilir. Biz kadınlar tam da bu anlayışla, tam ve gerçek kurtuluşumuz uğruna, kapitalizme karşı devrim kavgasının en ön saflarında dövüşüyoruz.

REFORMİST YOL KADINLARIN KURTULUŞUNU SAĞLAR MI?

Reformist yol izleyen kadın hareketleri, burjuva düzene dokunmadan, kadınların toplumsal durumunun değişeceğini sanıyorlar. Kadının kölelik koşullarının düzenlenmesi, sadece, kadınların özgürlük uğruna mücadelesini öteler. Daha da ötesi, kölelik düzenini bazı rötüşlarla kadınlara kabul ettirmeyi amaçlıyor. Kadın hareketinin görevi, kölelik ilişkilerinde bazı değişiklikler yapmak değil, köleliğin kendisini ortadan kaldırmaktır.

Kadınların kurtuluşu, toplumun yeni baştan yeni bir ilkeye göre örgütlenmesini gerektirir. Toplumun yeni baştan örgütlenmesi, mevcut özel mülkiyet toplumuna dokunmadan, toplumu devrimci tarzda dönüştürmeden gerçekleşemez. Çok açıktır ki, kadınların kurtuluş

ve tam kurtuluşu uğruna mücadelesi bütün önemiyle öne çıkmıştır.

SOSYALİZMDE KADININ KONUMU NASIL DEĞİŞİR?

İşçi sınıfı, kapitalizmin ezdiği tüm insanları kurtarmadan kendini kurtaramaz. Bu nedenle işçiler, tüm ezilenleri kurtarmayı, kendi tarihi görevi olarak görür. Toplumun, sermayenin, egemenliğinden kurtarmak, devrimci sınıfın tarihi misyonudur. Sermaye egemenliğine son veren toplumsal devrimle birlikte, kadınlar özgürleşirler. Sosyalizm, bizim ekonomik olarak ezilmemize son verir. Kadına yönelik her türlü baskıyı ortadan kaldırır. Özgür gelişimimizin koşullarını oluşturur. Erkeklerle olan ilişkilerimiz, özgür bireyler olarak yeniden düzenlenir. Toplumun yeniden örgütlenmesi, sosyalizme geçişle başlar, sosyalizmin ileri aşamalarına dek devam eder. Kadınların erkeklerle ilişkilerinin yeniden ele alınması buna bağlı olarak sosyalizmin tümü boyunca devam eder. Bireyler, geçmişin kalıntılarından tamamen kurtulur.

Bizler, devrimin edilgen değil etkin bir gücüz. İlerici, devrimci bir güç; kendi kurtuluşunu kendi gerçekleştiren, tarihin itici bir gücüz.

6 • YAŞAM

yolu devrim yoludur.

Kadın hareketinin, kadınların lehine yasal düzenlemelerle kendini sınırlandırması yarı yolda kalması demektir. Biz kadınların gerçek özgürlüğümüz ve gerçek eşitliğimiz bugünkü toplumsal düzenin ötesinde ve ilerisinde başlar. Bu feminizmin de ufkunun ötesidir. Kadın hareketi, kadının tam kurtuluşu sağlanana dek ileri gitmelidir.

Bu en isyan ettirici duruma başkaldırmadan kadınlar olarak kurtulabilir miyiz? Marx, bir keresinde şöyle söyler; "Tarihte hiç kimse yanı başındaki cinsi ezdiği için erkekler kadar alçalmamıştır." Marx, kadınları ezdiği için erkekleri işte bu denli sert olarak eleştirir. Marx'ın sözleri içerik bakımından serttir. Bugün, kadınların erkekler tarafından ezilmesi, çok daha ağırlaşmıştır. Kadınların içinde bulunduğu bu durum en isyan ettirici bir durumdur. Bu durum karşısında Marx'ın yaptığı gibi en sert eleştiriyi yöneltmeliyiz. Eleştiriyi de yetinemeyiz, bu en isyan ettirici duruma karşı, en büyük isyanı, en büyük başkaldırını, en büyük ayaklanmayı başlatmalıyız. Var olan başkaldırını daha da güçlendirmeli ve yükseltmeliyiz. Sadece kadınların ezilmişliği, sadece en isyan ettirici durumu yok, buna karşı kadınların her yerde eylemi var, başkaldırısı var.

Kadınlar devrimci üslupla konuşuyor, devrimci tarzda dövüşüyor. Her şey değişecek!

Sitemiz Yayında!

dunyayabaskaldir.wixsite.com/kadin

Dünyaya başkaldıran kadınlar, hoş geldiniz!

Bir dergi fikriyle çıktığımız yolda, daha fazla kadına ulaşabilmek adına kurduğumuz blogumuza hoş geldiniz. Burada farklı konularda farklı kadınların hazırladığı yazıları bulabilirsiniz, kadın sanatçıları tanıyabilir, etkinliklerden haberdar olup, en önemlisi iletişim bölümünden bize ulaşabilirsiniz...

Dünyaya Başkaldırıyoruz'u aynı zamanda sitesinden de takip edebiliriz.

Burada farklı konularda farklı kadınların hazırladığı yazıları bulabilirsiniz, kadın sanatçıları tanıyabilir, etkinliklerden haberdar olup, en önemlisi iletişim bölümünden bize ulaşabilirsiniz...

Hem sitemiz hem de dergimizle ilgili önerilerinizi bekliyoruz. Aynı zamanda yazılarınızı, çizmelerinizi, öykülerinizi bize ulaştırabilirsiniz.

Paylaştıkça çoğalıyoruz...

Eşitlik Üzerine

~~~~~  
Sena Demir  
~~~~~

Kapitalist burjuva dünyasında kadınla erkeği eşitleyecek en yüksek olgu, yasa metinleridir. 20.yy boyunca bu yasa metinleri -elbette başta kadınlar olmak üzere, toplumsal isyanlar ve devrimlerin zorlayıcılığıyla ulusal ve evrensel ölçüde giderek yetkinleştirilmiştir. Kadınlar, yazılı tarihin başından bu yana -sosyalist toplumu bir yana koyarsak- ilk defa burjuva hukuk açısından olabilecek en üst düzenlemelerle, ama burjuva dünyasının anlayışına uygun olarak kâğıt üstünde eşitliği sağlamıştır. Zaten onun sağlayabileceği bütün eşitlik kâğıt üstündedir, tıpkı İstanbul Sözleşmesi gibi.

Bütün görkemi kâğıt üstünde olan eşitlikten kadınlara düşen şey gerçek yaşamda köleliğin sürdürülmesidir. Bu, işçiyle patronun eşitlendiği yasa metinlerinin aldatmacası gibidir. Yasalara göre tüm insanlar eşittir, eşit haklara sahiptir ama patronun elinde bulundurduğu güçle işçinin canına okuyacak koşullara sahip oluşu burjuva hukukunu ilgilendirmez. Haliyle kadınların yoksulluğu, ücret eşitsizliği, sömürsü, baskı-şiddet, taciz, tecavüz, cinayet yani akla gelen bütün her türlü sorunda burjuva dünya çözüm olarak erkeğin cezalandırılması (ne kadar olabilirse) ve yasa metinleri düzenleme işine girer, sorunun kökenine asla dokunmadan... Onun çözüm anlayışı da eşitlik gibi kâğıt üstündedir. Çünkü başka türlü bir çözüm kapitalist sınıfın çıkarlarıyla da, onun maddi temelleriyle de uzlaşır değildir.

Başka türlü bir eşitlik, yani gerçek toplumsal eşitlik, kapitalizmin gerçekleştirebileceği bir çözüm olmadığı için, kapitalizm sürdüğü sürece kadın-erkek eşitliği bir büyük hayal olarak kalacaktır. Ancak, bugün emekçi ka-

“Bugün emekçi kadınların ulaşmak istediği, en azından olmasını talep ettiği, hayal ettiği, kendine yakıştırdığı gerçek toplumsal eşitlik ile burjuva hukukunun görkemli sözleşmeleri-yasa metinleri üstünde kalan eşitlik çatışma içindedir.”

dınların ulaşmak istediği, en azından olmasını talep ettiği, hayal ettiği, kendine yakıştırdığı gerçek toplumsal eşitlik ile burjuva hukukunun görkemli sözleşmeleri-yasa metinleri üstünde kalan eşitlik çatışma içindedir. Devrimci proletarya, kadın-erkek eşitliğini toplumsal bir sorun olarak ele alırken, burjuvaziden farklı olarak toplumsal eşitlik üzerinde durmuştur. Tarihte devrimci bir sınıf, kendinde bir sınıf olarak ortaya çıktığında, proleter aile biçimine de uygun olarak, eşitliği yasal düzenlemelere bırakmadan kendi mücadelesinde gerçekleştirmeye girişmiştir. Proletarya çocukluk dönemini arkada bırakıp örgütlü, devrimci bir sınıf olarak kapitalizmin karşısına dikildiğinde emekçi kadınlar sendikal ve siyasal işçi örgütlerinde aşağıdan yukarıya kadar her yerde erkekle birlikte aynı hak ve ödevler çerçevesinde yer almıştır. Ki tarihin o döneminde burjuvazi kadınlara giyotin yolunu açık bırakmış ama daha tam olarak yurttaşlık, siyasal haklarını hala vermemiştir, hatta evlilik üzerinde bile sözü yoktu. Kimi Avrupa ülkelerinde işçi toplantılarına kadınların katılmasını yasaklıyor, uygulanması için (yasağın) polisleri devreye sokuyorken, işçiler kadınları gizli veya açıktan toplantılara ka-

tıp özgürce konuşmasını sağlayıp, başkan seçiyor, eşitliği fiili olarak ortaya koyuyordu. Genel olarak kadınların burjuva parlamenter sistemlerde oy haklarını elde etmeleri uzun ve zorlu bir mücadeleyle gerçekleşirken, işçi sınıfı kadınla erkeği fiili olarak eşitlemişti ve dünyadaki ilk gerçek "işçi devleti"nde bu eşitliği yalnız kâğıtta değil, toplumsal olarak gerçekleştirmek için harekete geçmişti.

Burjuvazi, özellikle faşizm aracılığıyla işçilerin örgütlenmesini her türlü yöntemle dağıtmaya, içini boşaltmaya çalışırken, açıkçası bundan en zararlı çıkan yine emekçi kadınlar olmuştur. Çünkü bu işçileri ve ailesini yalnızca iktisadi, siyasal bakımdan olumsuz etkilememiş, aynı zamanda emekçi kadınların hayatları da büyük tehlikeye girmişti.

Burjuvazinin geçmişten devraldığı aile biçimi bir mülkiyet sözleşmesiydi. Bu, kendisi için hala geçerli olsa da, geniş emekçi yığınlar için ne büyük toprak mülkiyeti kalmıştır, ne üretim araçları mülkiyeti... Yoksullar için evlilik sözleşmesi, yoksulluğun görece iyi koşullarda sürdürülebilme, en fazla kişisel küçük birikimin veya ücretin idaresi olarak kalmıştır. Yani bilinen aile biçimini sürdürme nedeni geniş kitlelerde yıkılmıştır. Ancak, kadın-erkek ilişkisinde, kadınların kendi varlıkları ve çocuklarının geleceği kaygısını içeren iktisadi koşulların oluşturduğu neden-

ler olduğu gibi durmaktadır. Kadınlara, erkek üstünlüğüne katlanmayı dayatan iktisadi koşullara, dinci-faşizmin her türlü gerici-faşist söylemi ve uygulamaları, dört elle sarılan "tanrı buyrukları" da eklince kadın-erkek çatışması bir yanıyla en yukarıya çıkmaktadır. Dinci-faşizm tarafından adeta genel erkek cinsi, kadınlara karşı saldırıya kışkırtılmakta, desteklenmektedir.

En şahane yasal düzenlemelere, görkemli sözleşmelere karşın, her yıl daha fazla kadın katlediliyor, şiddet görüyor, yoksulluğun derin uçurumunda yaşıyorsa ve kadınlara karşı kıyıda, ev sokakları, karakol-mahkemeleri ve üniversite dekanlarından, fetvacılara, parlamenterlere kadar müthiş bir ortaklık içindelerse, bu artık tek başına kadın-erkek çatışması değil, kapitalizmin ve dinci-faşizmin kadınlar üzerindeki kıyımıdır.

O halde feminizm kadınlara tek sorumlu olarak erkeği gösterirken, erkek egemenliğini tekellerin, dinci-faşist iktidarından, tekeli kapitalizmden ayırarak, onları doğrudan sorumlu tutmayarak veya sözleşmelere, yasalara, uyarılarsa -sanki her şey bu kadarmış gibi- sorunun çözülebileceği umudunu vererek ne yapmaya çalışmaktadır? Feminizm kadınlara, kapitalist sistem içinde ataerkiye dair olan her şeyin temizlenebileceğine yönelik bir algı oluşturmaya çalışmaktadır. Böylece geniş kadın kitlelerini politik iktidarın ele geçirilmesi sorunundan uzaklaştırarak -yani gerçek toplumsal eşitlik ve özgürlükten- bu sistemin devamına -köleliğe- hizmet etmiş oluyolar. Ancak burjuva iktidara karşı bu açık veya örtülü desteği sürdürmekte ve kadınları sistemle uzlaştırmaya çalışmakta zorlanıyor, özgürlüğün önünde duramıyorlar da.

Bir cinsiyetin anatomisi bile, kadın kitlelerine pratikte başka bir şey anlatıyor. Tıpkı Şili'de gözaltına alındıktan sonra tecavüze uğramış ve öldürülmüş olan kadının cinayetinde olduğu gibi. (intihar olduğu

ileri sürülse de bu bir cinayettir.) Ve ardından yapılan şarkının anlattığı gibi bu "cinayet"ler, "kutsal-saygın" ortaklıklarla işlenmiş ve aynı "kutsal birlik" tarafından üstü örtülmek istenmiştir. Öldürülen tüm kadınlar için yapılan gösteri ve şarkının faşizme ür-kütücü gelmesi, gerçeğin hiçbir bulanıklığı kabul etmemesi ve kadınları ayağa kaldırmasıdır. Bu cinayetleri, kışkırtan, uygulayan, zemin sağlayan faşizm ve kapitalizm yenildiğinde erkek egemenliği de yenilecektir.

Yüzlerce devrimci, komünist kadının zindanlara atıldığı, binlercesinin soruşturmaya uğradığı, milyonlarca kadının yoksulluk, işsizlik içinde çırpındığı, her yıl yüzlerce kadının vahşice katledildiği, hiçbir devlet kurumunda ciddiye alınmadığı, gösterilerine saldırıldığı, her yerde baskı ve şiddete maruz kaldığı bir ülkede kadınlar, faşizmi, kapitalizmi ve onların beslediği hayatta tutmaya çalıştığı erkek egemenliğini -yoksa kendinden menkul bir erkek egemenliği yoktur- hedef tahtasına koymadan, gerçek toplumsal eşitlik ve özgürlük yüzü göremez.

Öte yandan gelişmenin en önemli ayağı kadınların, özgürlük koşullarını dünden daha net ve kitlesel olarak görmüş olmasıdır. O nedenle kadınlar sokaklardan geri çekilmiyor. Yakın zamanda gördüğümüz küresel isyan dalgasında kadınlar, doğrudan kendi sorunlarının da bir devrim gerektirdiğini ifade ettiler. Bu güçlü bir yandır. Toplumsal gelişme erkek üstünlüğü/egemenliğini tarihin çöplüğüne atacak biçimde ilerlemiştir. Ve emekçi kadınlar mutlaka kazanacak, tarihte hak ettiği yaşamı kendi elleriyle mutlaka kuracaklardır.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Dayanışma Günü'nde kadınlar her yerde sokaktaydı. İstanbul'da da ilkin yasakladıkları, ardından serbest bırakmak zorunda kaldıkları yürüyüş, kadın kitlelerinin kalabalık katılımıyla gerçekleşti. Kadınlar şiddete karşı ortak bir imzayla 25 Kasım Platformu olarak çağrı yapmıştı. Emekçi kadınlar olarak biz de tüm dünya ayaktayken Türkiye'den verilecek seste 25 Kasım'da kadınlarla birlikte olunmalı diye düşündük. Ve Taksim'deki kadın kitlelerinin eylemine Emekçi Kadınlar olarak biz de katıldık.

Herkesin rengarenk katıldığı yürüyüşte imzalara, kırmızı renkli dövizlere, kızıl bayraklara feministler tarafından hunharca saldırılması doğru bir tutum değildir. Tam da bu noktada Şili'de, Lübnan'da Ekvator'da kadınlar ayakta iken Türkiye'de bir yürüyüşte bile faşizme karşı ortak güç gösterememiş olmak eleştirilecek bir durumdur. Referans aldığınız nokta önemli...

Kadın mücadelesinde kadının kurtuluşunu toplumsal kurtuluştan ayrı görmeyen bir ideolojiniz varsa feministlerin bu saldırgan tutumu doğru değildir. Ancak ideolojik bakışınız, kadının kurtuluşunu ya da sorunların çözümünü yasal düzenlemelerde görüyor; kadın cinayetlerinin bile toplumsal nedenlerini görmezden gelerek, sadece erkeklerin işlediği cinayetler olarak değerlendiriyorsanız eleştirilecek bir şey yok. Çünkü bize hayatı zindan eden burjuvazi ile aynı safta yer almış oluyorsunuz. Bu nedenle 25 Kasım'da açılan Kızıl bayraklar, emekçi kadın dövizleri ya da kırmızı dövizler hepsi ideolojik birer tartışmadır. Ve biz bu tartışmanın sosyalizm tarafındayız. Yani kadın sorununun çözümüne sınıfsal temelde yaklaşıyoruz.

Kadının kurtuluşu emekçi sınıfların kurtuluşundan ayrı düşünülemez. Artık renklere takılmadan işçi-emekçi kadınların isyanları ve ayaklanmaları örgütleyeceği ve özgürlüklerini birlikte kazanacağı günler yakındır. Dünyada bunun birçok örneklerini görüyoruz. Devrim kimsenin rengine bakmadan kendi yolunda ilerliyor.

Sosyalizm ve Kadın

.....
Cemre Eylem
.....

Hiç şüphesiz kadının kurtuluşu toplumun kurtuluşundan bağımsız ve ayrı düşünülemez. Ezilen bir cins olarak kadının tamamen özgürleşmesi ancak toplumsal bir devrimle mümkündür. Marx ve Engels'in, bu konudaki tahlili şöyledir: "Bir tarihsel çağın değişimi, her zaman, kadının özgürlüğüne doğru ilerleme oranıyla belirlenir. Çünkü burada, kadının erkekle, zayıfın kuvvetiyle ilişkisinde, insani doğanın kabalığa karşı yengisi en açık biçimde görülür. Kadının kurtuluş derecesi, genel kurtuluşun ölçüsüdür".

Bu nedendir ki kadınlar emeğin özgürleşme mücadelesinde önemli bir yere sahiptir. Örneğin Sovyetler Birliği bunun en açık göstergesidir. 1917 Sovyet Devrimi, kadın işçi hareketini o güne değin görülmemiş bir yükselişe ulaştırdı. Bu devrim her açıdan kadınlara

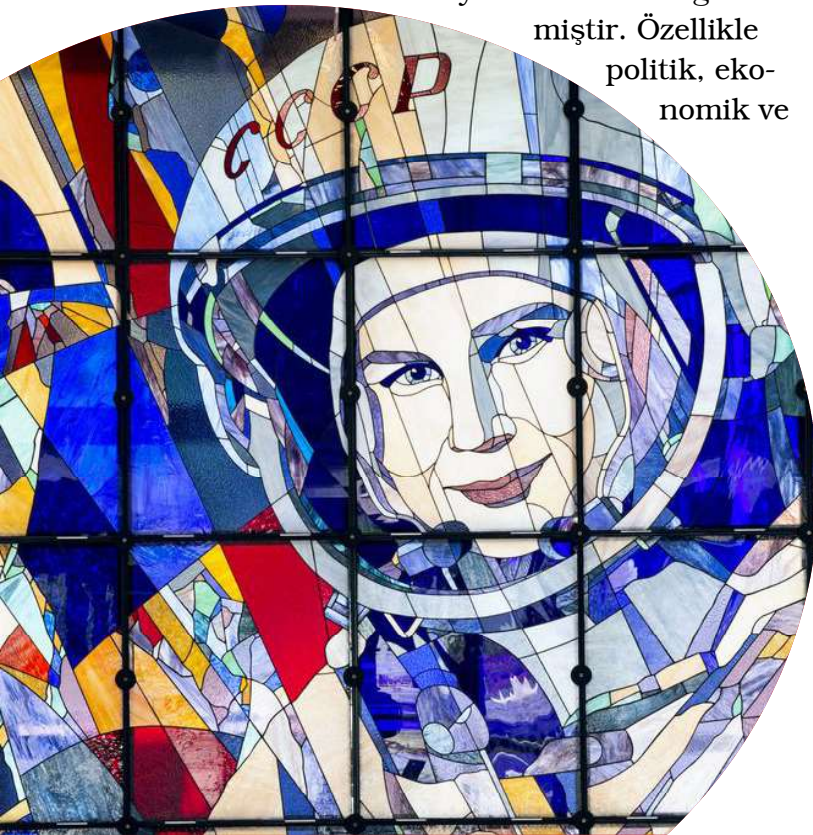
büyük kazanımlar getirmiştir. Özellikle politik, ekonomik ve

kadın-erkek arasındaki tam eşitliğin gerçekleşmesi yolunda atılmış ilk büyük adımdır.

Sovyet Devrimi'nin kadınlara neler getirdiğini şöyle bir hatırlayacak olursak; toplumsal yaşamın tüm alanlarında kadının hak eşitliğini ilan eden ve yasal güvence altına alan Ekim Devrimi'nin ilk günlerinde 'eşit işe eşit ücret', 8 saatlik iş günü, kadın emeğinin korunmasına, anne ve çocuğun korunmasına dair yasaları ilan eden kararname yayımlandı.

Devrimden 6 hafta sonra kilise evliliğinin, dini nikâhın yerini medeni nikâh aldı ve bir yıl sonra eşlere eşit haklar veren, meşru ve gayrimeşru çocuklar arasındaki ayrımı kaldıran bir evlilik yasası çıkarıldı. Kürtaj hakkı yasallaştı, kürtaj sonrası on günlük tatilin yasallaşması, evliliğin iki cins arasındaki tek meşru birliktelik biçimi olmaktan çıkarılması ve bütün doğum evlerinin anne ve çocuk bakımının parasız yapıldığı merkezlere dönüştürülmesi gerçekleşti. Hamile kadının nikâhlı olsun ya da olmasın doğum öncesi ve sonrası sağlığı ve bakımı Sovyet iktidarının sorumluluğuna alındı. Kolektif yurtlar, çocuk kreşleri, aşevleri ve çamaşırhaneler kuruldu. Kadının toplumsal yaşamın örgütlenmesine çekilmesinin bir aracını da oluşturdu. Kadınların önemli bir bölümü Sovyet ve parti örgütleri içinde idari hizmetlerde, tüketim malları dağıtımının örgütlenmesi/idaresi alanında veya anne ve çocuk koruma kurumlarında, çocuk yuvaları, kamu mutfakları, kamu çamaşırhanelerinde vb. işlerde çalışma içine çekildiler.

Kadınlar artık toplumsal üretime katılırken, ev emeğinin kadınlar için bir yük olmaktan

çıkıp toplumsallaşarak kadının o boğucu ev ortamından kopmasını sağladı. Burada sadece kadının kurtuluşundan bahsedemeyiz. Toplumun kurtuluşu kadın ile mümkündür. Tabii ki kadınların kurtuluşu ya da gerçek eşitliğe kavuşmaları tek başına yasalarla sağlanamazdı. Lenin bunu şöyle açıklıyor: “Kadını kurtaran bütün yasalara rağmen, o kendisini ezen, boğan, aptallaştıran, küçülten, onu mutfağa ve çocuk bakımına zincirleyen küçük ve basit ev işleri yüzünden bir ev kölesi olmaya devam ediyor. Kadının gerçek kurtuluşuna, gerçek komünizme, sadece bu küçük ve basit ev işlerine karşı topyekûn bir mücadelenin başladığı yerde ve zamanda ya da bu işler geniş ölçekli sosyalist ekonominin parçaları haline geldiğinde ulaşacaktır”. Ayrıca devrimden hemen sonra bütün sorunlarımızın çözüleceği de bir yanılsamadır; elbette devrimin ilk günü kadınların üzerindeki baskıların bütün biçimleri yok olmayacaktır. Ama devrim yeni bir sosyalist insan tipini yani yeni insanı yaratırken aynı zamanda kadınlar üzerindeki baskıları da kaldıracaktır. Yani siyasal devrimle her şey bir anda son bulmayacaktır. Toplumsal devrimi gerçekleştirene kadar kadının mücadelesi devam edecektir.

Aynı zamanda bedenini metalaştıran kapitalist sistem ve onun temsilcisi olan faşist iktidarın ve özel mülkiyetin ortadan kaldırılması ile fuhuş, taciz, tecavüz sorunları ile karşı karşıya kalmayacaktır. Friedrich Engels’in de dediği gibi:” Kadınların müşterekliği sadece burjuva topluma ait olan ve bugün fuhuşla gerçekleşen bir olgudur. Fakat fuhuş özel mülkiyete dayanır ve onunla kaybolur. Böylece komünist rejim kadının müşterek kullanımını getirmek şöyle dursun, aksine onu ortadan kaldırır.”

Sosyalizmde kadının ekonomik ve toplumsal hak eşitliği, tüm üretim araçlarının özel mülkiyetine son verip, üretim araçlarının ortak mülkiyeti ile sağlanacaktır. Sosyalist üretimde üretim araçlarının ortaklaşa mülkiyeti, tüm toplumun ortaklaşa çalışmasını ve üretimde olmasını gerçekleştirecektir. Bu da kadınların toplumsal üretime katılması, toplumsal

“Kadını kurtaran bütün yasalara rağmen, o kendisini ezen, boğan, aptallaştıran, küçülten, onu mutfağa ve çocuk bakımına zincirleyen küçük ve basit ev işleri yüzünden bir ev kölesi olmaya devam ediyor.”

mülkiyet karşısındaki durumlarının tamamen değiştirecek ve saygınlığını arttıracaktır. Bir bakıma binlerce yıl önce, üretimdeki yerinden dolayı kaybettiği saygınlığını yeniden, daha bilinçlice kazanmış olacaktır. Saygınlığını kazanan kadın cinsi toplumda öz güvenini kazanmış irade sahibi bireyler haline gelecektir. Bir diğer açıdan ise içerisinde bulunduğumuz sürecin tahlillerini en net biçimi ile ortaya koymak gerekmektedir.

Bütün bu nesnelliklere göre politik, örgütsel ve pratik çalışmalar yürüterek yaşama müdahale etmeye çalışmalı; devrimi örmeliyiz, örgütlenmeliyiz.

Kadının nihai kurtuluşu sosyalizmedir!

Asla Yalnız Değiliz

Geçtiğimiz 19 Haziran'da Çiğli Köyiçi mahallesinde Habibe Çevik ve kız kardeşi Fatma Akta, Habibe'nin eski eşi Göksel Sağlam tarafından tabancayla vurularak katledildi. Habibe Çevik 2016—2017 yılından itibaren eski eşi tarafından ısrarla takip edilerek, psikolojik ve fiziksel şiddete maruz kaldı. Birçok defa savcılığa suç duyurusunda bulunarak 6284 sayılı yasa kapsamında koruma kararları almasına rağmen koruma kararı onu koruyamadı.

Göksel Sağlam, Habibe'yi hem işyerini basarak hem de kalmakta olduğu sığınma evlerinde bularak öldürmekle tehdit ediyor, çocuklarını kullanarak şikâyetlerini geri çekmesi için sürekli baskı yapıyordu. 2018 yılında Bornova Kadın Sığınma Evi'ni basarak güvenlik görevlilerin gözü önünde Habibe Çevik'i darp ederek burun kemiğini kırdı. İhlal ettiği koruma kararlarına rağmen sadece 3 gün zorlama hapsine çarptırılan eski eş, elektronik kelepçe ile sözde 3 ay süreyle izleniyor. Para cezasını ödemediği için Menemen Açık Cezaevi'nde kalan Göksel Sağlam izne çıkararak Habibe ve Fatma'yı katletti.

13 Aralık 2019 tarihinde davanın ilk duruşması Karşıyaka Adliyesi 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görüldü. Duruşma sonunda basın açıklaması gerçekleştirildi. Fatma Akta'nın kızı Figen Akta söz alarak; "Bizi yalnız bırakmayın. Kadın katilleri indirim uygulanmasını istemiyorum. Kadınlar size sesleniyorum, daha fazla susmayın. Bu mücadelede yalnız değiliz." dedi.

İzmir EKA olarak bizler de duruşmayı yakından takip ettik. Katledilen Fatma Akta'nın kızı ve arkadaşımız Filiz Akta ile röportaj gerçekleştirdik.

Bu röportajın tamamını web sitemiz dunyayabaskaldir.wixsite.com/kadin adresinden okuyabilirsiniz.

2019'DA

474
kadının

115'i
şüpheli
bir şekilde

218'i
tespit edilemeyen
nedenlerle

27'si
ekonomik
bahanelerle

114'ü
kendi hayatına
dair karar almak
istediği için

ÖLDÜRÜLDÜ.

Eylemin Güzelleştirdiği VIP İşçileri

Emekçi Kadınlar

Eylemde çadır kurmaya çalışırken polisin saldırısı ile gündeme geldiler; ya da tüm sosyal medyada bu şekilde seslerini duyurabildiler desek daha doğru olur. VIP işçileri Nimet ve Kadriye'den bahsediyoruz. Sadece soğuktan, yağmurdan korunmak istiyorlardı. Ancak polis geldi, her zamanki gibi kendi yasasını hiçe saydı ve işçilerin hakları olan bir uygulamaya karşı saldırdı. Nimet ve Kadriye sendikalı iki tekstil işçisi. Çalıştıkları firma, erkek giyimi üreten bir tekstil firması. Yine böyle soğuk ama yağmursuz bir günde ziyaret ettik onları. Tüm işçi eylemlerinde neredeyse klasik bir biçim alan çadır kurma meselesi VIP işçilerine yasaklanmış. Eylem alanında çadır olmamasına rağmen yaktıkları soba ve kaynayan semaverleriyle destekçilerini başına topluyor. Öyle ki sol-demokrat kesimlerin, gençlerin, işçilerin yanı sıra mahallenin çocukları da onların yanından ayrılmıyor.

Emekçi Kadınlar olarak ilk ziyaretimizdi. Sohbet edip, moral verip ayrıldık. İhtiyaçlarını sorduk, soğuğa dayanmak için klasik ve basit birkaç istekte bulunmuşlardı, kadın kadına konuşurken rahat ettiklerini düşünerek. Hemen ilk iş olarak bu istekleri karşılayıp onları yağmura yakalanmadan ulaştırmalıydık. Kadın grubumuzda paylaştık, herkes bütçesi ve yapabileceği oranda destek verdi. Hazırlayıp yanlarına vardık ve bu güzel sohbeti de

o gün gerçekleştirdik. 53. güne gelmişlerdi ve kadın örgütlerine çağrıda bulunmuşlardı. Soba için bir yandan odun kırdık bir yandan ısınp kuşburnu çayımızı içerken sohbet ettik. İşten neden atıldıklarını, eylem süreçlerini, taleplerini ve öncü kadın işçi olmanın onlara ne hissettirdiğini sorduk, çok samimi cevaplar aldık.

VIP fabrikası Darıca'da... 650 işçi çalışıyor ve %20'si erkek. Erkek işçilerin bir kısmı da Suriyeli işçilerden oluşuyor. Bu iki cesur kadın sendikalı olup, fabrikada örgütlenme yaptıkları için 650 işçi içinden işten atıldılar. KADRIYE HORLU: 22 yıldır bu fabrikada çalışıyorum. 39 yaşındayım. Sendikal faaliyet yürüttüğümüz için işten atıldık. Amacımız içeride sendikalı ve örgütlü bir şekilde çalış-

14 • EYLEM

maktı ama duyuldu. İşimize son verildi ve 53 gündür eylemdeyiz. Kadın işçiler olarak çoğunlukta. İçeride 650 işçi var ve %80'i kadın işçi.

NİMET ÖZKAYA: Yaklaşık 80—90 erkek işçi var içeride, bir kısmı Suriyeli. Ben de 23 yıldır çalışıyordum. İşten çıkarıldım, kıdem tazminatım falan hiçbir şey verilmedi. Üstelik hani birinci sınıf makineci diye bir şey var ya, o benim. Deneyimli ve aranan elemanım ama yıldırma, mobbing uygulamaya çalıştılar, kendim çıkayım istediler. Çıkmadım! Sonunda çıkardılar.

K.H. : 53 gün boyunca burada birçok şey yaşadık. Çok üşüdük, ıslandık, polislerle çok tartıştık, ziyaretçilerimiz hiç eksik olmadı. Destekçilerimiz hep yanımızdaydı.

N.Ö. : Biz hiç yalnız değiliz. Onlar her ne kadar sendikalı olduğumuz için bizi işten çıkarsalar da biz dışarıda daha güçlüyüz. Daha kalabalığız. Tüm samimiyetimle söyleyebilirim içeride 23 sene çalıştım ama tek başıyordum. Tek başına çalışıyor, tek başına savaşıyorum. Ama şu an dışarıda inanılmaz derecede destekçimiz var. Bize destek olan, yardım eden o kadar çok insan var ki ben burada tek başına değilim. Evet, iki kişiyiz ama arkamızda milyonlarca insan var.

K.H. : 650 işçi içinden öne çıkan kadın işçi olmak gurur verici bir şey.

N.Ö. : Özellikle bir kadın olarak çok büyük bir gurur.

K.H. : Biz kendimizi atılan işçi olarak adlandırmıyoruz aslında. Biz bu fabrikada örgütlenme yapmaya çalıştık. Bu bir başkaldırıdır ve önemli bir adım attık aslında.

N.Ö. : Patronlarımız erkek olsa da biz kadın işçiler olarak ne kadar güçlü olduğumuzu gösterdik.

K.H. : 53 gündür eylemdeyiz, bu süre uzayabilir de ama bizim taleplerimiz var. Nedir onlar? Sendikayı da fabrikaya sokarak işe iademizdir.

N.Ö. : Kadın örgütlerinden de talebimiz; burada eylemde olan iki kadın işçi olarak desteklerini istiyoruz. Her şeye rağmen buradayız, yılmadan, kazanıncaya kadar.

Biz onlara, onlar bize moral vererek ayrılmak durumunda kaldık yanlarından. Bir sonraki ziyaretimizde zafer halayı çekmenin sözünü aldık. Coşkuları, dirençleri, kazanmaya olan inançları çok yüksekti ve bu kazanımın sadece kendileri için değil tüm sınıf için olduğunu da ifade edecek kadar bilinçli!

Açlık Oyunları

~~~~~  
 Nil Erten  
 ~~~~~

“Ardı ardına geldi intihar haberleri. Fatih’te Yetişkin ailesinin siyanürle topluca intiharı ardından Antalya’da yine dört kişilik ailenin intiharı ve Bakırköy’den siyanürle toplu intihar...”

Açlık Oyunları’nı bilirsiniz, uzun bir süre önce kitabı yayımlanmıştı, ardından da filmi. Bir distopya... 12 eyaletten oluşan bir ülkede seçilen genç kadın ve erkek oyuncuların savaşp, hayatta kalma mücadelesiydi. Yaşadığımız bu sürece o denli benziyor ki hepimizin verdiği yaşam kavgası bir bilimkurgu simülasyonu gibi. Ama gerçek!

Kasım ayından beri süregelen toplu intiharları konu edinen bir yazı yazmayı düşünüyordum ve bu ismi seçtim konu başlığı olarak. Bir türlü olmadı. Ta ki Sibel Ünlü’nin yaşamına son verdiğini duyana kadar. Gençecik bir kadının iç dünyasını sosyal medyaya yazarak bağıra bağıra ayrılması ve sesini tek bir insana bile duyuramamış olması. Yetememiş olmamız... Çok acı!

Ardı ardına geldi intihar haberleri. Fatih’te Yetişkin ailesinin siyanürle topluca intiharı ardından Antalya’da yine dört kişilik ailenin intiharı ve Bakırköy’den siyanürle toplu intihar... Gazete başlıklarına çarpıcı manşetlerle yansıdı. Werter etkisinden tutun da, toplu intiharların cinayet olduğuna kadar. Tabii

devlet erkânı bu duruma “Türkiye’de ekonominin kötü olduğu algısı yaratılmak isteniyor” gibi saçma sapan açıklamalar getirse de son dakikada ramazan pidesi gibi akla gelen psikiyatristlere, sosyologlara sorulup danışılıyor. Kimi psikiyatristler vahim olayları depresyon olarak değerlendiriyor, kimileri de çözülemeyen ekonomik sorunların insanları öğrenilmiş çaresizliğe sürüklediğini savunuyorlar. Bir bakıma haklılar ancak tek başına yeterli değil. Virüs gibi yayılıyor intiharlar, genç-yaşlı demeden. Ana-baba, çoluk-çocuk demeden... En acıklısı belki de Antalya’da iki çocuğuyla intihar eden genç ailenin, çocuklarının yaşam haklarını onlara tanıyamaması... Çocuklarını bırakacak, koruyacak bir devletin, arkalarında onlara bakacak bir toplumun olmaması ne acı!

Yeni yıldan beklentisi iş bulmak olan kafası açık, düşünceleri berrak bir kadının yaşamdan umudunu kesip hayatını sonlandırmış olmasını sadece depresyonla açıklayıp çekilebilir miyiz?

Türkiye İstatistik Kurumu’nun (TÜİK) verilerine göre 2018 yılında Türkiye’de 3161 kişi yaşamına son verdi. 2019 rakamları henüz yayınlanmadı. Bu günde ortalama 9 kişi demek. Kadınların, gençlerin, hakkını alamayan işçilerin, işsizlerin intiharlarını gördük. Dolayısıyla sadece psikolojik rahatsızlık ya da depresyon açıklamaları yaparak kurtulamaz kimse.

Emile Durkheim’ın İntihar adlı eserinden bir alıntı yaparak devam edeyim; “Kişinin yaptığı ve ilk bakışta sadece kişisel yaratılışını

dışa vurur görünen hareketler, gerçekte; dışa vurdukları toplumsal durumun uzantısından başka bir şey değildir.”

İntihar olaylarına baktığımızda intihar kararı bireyin kendi yaşamına son verme iradesi olarak görülse bile onu intihara sürükleyen koşulların, intiharı yaratan sebeplerin toplumsal sorunlar olarak görülmesi gerekir. Bu vakaların yaygın olarak savaş zamanlarında, ekonomik krizlerde ve toplumsal yozlaşmanın yoğun olduğu dönemlerde görülmesi rastlantı değil! Çünkü ideolojik bir durum. Sosyalist rejimlerde toplu ya da bireysel intiharlar görmeyiz. Uzun ve rahat süren bir yaşamdan sonra ötenazi hakkı konuşulabilir belki. Yozlaşma, çürüme, savaşlar, kriz yaşadığımız toplumsal sistemin, üretim ilişkilerinin bir sonucu. Kapitalist sistem gençleri, kadınları ve üretici güçleri yaşamak istemediği koşullara mahkûm edip bizleri kendi üretici etkinliğimize yabancılaştırıyor. Umutsuzluk ve çıkışsızlık yaratıyor.

Öyle ki toplumun dinamik kesimi olan gençler sistem tarafından tehdit olarak görülüp baskı altına alınıyor. Kimi gençler örgütlü bir güçle “hayallerini değil kapitalizmi yık!” diyor, kimi gençler rekabetle, örgütsüzlükle sınanıp, umutsuz ve geleceksiz bırakılıyor. Üniversite yemek zammı eyleminde bir avuç gencin polis coplarıyla dirençleri kırılmaya çalışılıyor. Sistem biz kadınları kendine tehdit gördüğü için dinci faşizm tarafından baskı altında tutuluyoruz. Her gün şeriat propagandalarını yaparak yaşamımızı kısıtlıyor. Ekonomik olarak üretimin dışına itiliyor, güvencesizleştiriliyor. 25 Kasım Kadına Şiddete Karşı Mücadele Günü yapılan yürüyüşlerde bile şiddet uygulamaktan kaçınmıyor devlet. Şilili kadınlara destek için dans edenlere saldırmayı kendine hak görüyor. İşçiler, sınıfın ilerici gücü sendikasılaştırılıyor, güvenlik soruşturmalarıyla korkutuluyor, kıdem tazminatı gasp ediliyor, örgütsüzlüğün yayıldığı bu dönemde eyleme geçtikleri anda gözaltı ve tehditlerle gözdağı veriliyor. Açlığa, yokluğa, yoksulluğa mahkûm ediliyoruz.

Peki ya ne oldu da tüm bunları bilen, farkında olan, gören, sorgulayan insanlarımız intihar ediyor?

Sibel Ünli; üniversite öğrencisi Kürt bir genç. Demokrat, gençlik panellerine katılan, insancıl, zeki bir kadın. İntihar etti! Beni bu düşüncelere daldıran Sibel geleceksizlikle, umutsuzlukla başa çıkamadı. Okulu bitse bile iş bulamayacağını biliyordu. Ama çözümsüz ve ne yapacağını bilemeden çekip gitti. Evet, zor koşullarda yaşıyoruz, tek başımıza kalsak yaşamsal zorlukların üstesinden gelemeyeceğiz belki de. Bizi bu çıkışsızlığa sürüklemeyen yegâne şey samimi, gerçek ideolojik örgütlülük. Bilinç bunların hepsinin üstünde. Sibel'e bu umudu veremeyen, bilinci aktaramayan bizler de kendine sosyalist diyen herkes gibi en az sistem kadar suçluyuz! Sosyalizmi konuşmaktan kaçınıyor, başka bir dünyayı kurmak isteyenlere öcü gibi bakılıyor. Devrime inanmak; ayakları yere basmamakla ifade ediliyor. İnsanların enerjisi, değişim umudu, mücadele azmi sandık peşlerinde tüketilip talan ediliyor. Evet, yabancılar değil maalesef bizim cenahımız yapıyor bunu. Kendilerini demokrasi inşa meleştiği olarak ilan edenler faşizmde demokrasi mücadelesinin bir türlü Azrail'le dans etmek olduğunu anlamıyorlar. Peki sonuç? Koca bir umutsuzluk! Onlar bu gerçeği anlayadursun, bizler gerçek özgürlüğümüzün nasıl geleceğini ve kurtuluşumuzu nasıl sağlayacağımızı her yerde en yüksek sesle haykıracağız. Tek bir insanımızı kaybetme lüksümüz yok!

Yeni kurma umudumuzdan, azmimizden asla vazgeçmeyeceğiz. Tek başına değil örgütlenerek, tüm toplumu komite ve konseylerde örgütleyerek ve buna karşı doğru araçları kullanarak mücadele edeceğiz. Tüm insanlığın yegâne kurtuluşu olan Sosyalizmi kuracağız. Uzak değil! Çok yakın!

Aksi halde o arenalarda bize sundukları karanlık sürreal dünyanın açlık oyunlarını oynarken bulacağız kendimizi!

Devrim Dansı

İdil

“Kırmızı ayakkabılarla dans edin, fakat bunların, ellerinizle yaptığınız ayakkabılar olduğundan emin olun. Yaşam dolu bir kadın olacağınıza söz verebilirim.”

Kurtlarla Koşan Kadınlar, Clarissa P. Estes

Şili’de bir isyan dalgası yükseliyor, dünyanın her yanında öldürülen, tecavüze uğrayan, baskı altında yaşamaya çalışan kadınlar bu isyanı büyütüyor.

6 Ekim’de toplu taşımaya yapılan zam ile başlayan eylemler sırasında gözaltına alınan pandomim sanatçısı Daniela Carrasco’nun cansız bedeni Santiago’nun güneyinde bir belediye binasının önünde demirlere asılı halde bulundu. Daniela, giydiği palyaço kıyafeti ile eylemlerin simgesi haline gelmişti. Onun ölümünün ardından kadınlar şehrin sokaklarında süregelen isyanı bu kez en önden olmak üzere devrildiler, tecavüz sonrası öldürülen arkadaşlarının hesabını sordular.

Daniela’nın ölümünün ardından kadınların öfkesi ve kını bilendi, binlerce kadın kızıl eşarplar takıp siyah kıyafetler giyerek başkanlık binasına yürüdü. Kadına şiddeti protesto etmek için LasTesis grubunun başlattığı bir dansı görkemli bir biçimde sergilediler.

Kadın cinayetleri, cinsel taciz, cinsel saldırı ve kadına şiddete karşı başlatılan bu dans kısa sürede dünyanın başka meydanlarında tekrarlandı. Meksika’dan, Fransa’ya, İspanya’dan, Kosta Rika, İtalya, ABD, İngiltere, Kolombiya, Almanya, Kenya, Beyrut, Yunanistan’a binlerce kadın sokaklara “Tecavüzcü peşimde” isimli bu dans ile çıktı. Türkiye’de de polislin türlü engellerine rağmen Kıbrıs’tan,

Türkiye Büyük Millet Meclisi’ne, Düzce’den, Antalya, Konya, Mersin, İzmir, Ankara, İstanbul, Kuşadası, Kaz Dağları’na kadar birçok farklı noktada gerçekleşti. İlk olarak İstanbul’da gerçekleşen LasTesis performansına yapılan polis saldırısı ve ters kelepçe ile gözaltıların yapılması ardından ülkenin dört bir yanından destek mesajları yağdı. Kadınları öldürenlerin, kadınlara türlü şiddet uygulamaların ve çocuk istismarcılarının serbest bırakıldığını veya aklanmaya çalışıldığını bu topraklarda devlet kadınların özgürce dans etmesini ‘tehlikeli’ buldu ve onlara saldırdı.

Peki, nedir onları kadınların dans etmesinden bile bu kadar korkutan? Şüphesiz ki kadınların katilleri ve tecavüzcüleri koruyan ve kolaylayan bu sisteme karşı “yaşamak istiyoruz!” haykırışıdır. Tüm engellemelere ve baskılara rağmen dünyanın dört bir yanında dalgalanan bu başkaldırısıdır.

Dünyaya Başkaldıran Kadınlar Her Yerde

Gördünüz mü, maskeli-maskesiz, taşlı-gitarlı, Şili’de panzerlerin önüne dikilen, faşist Şili hükümetine başkaldıran isyancı kadınları ve gözlerindeki öfkeyi? Ve isyandan doğan umudun dillerindeki neşeli ezgilerini... Üniversiteli, liseli, işçi, işsiz, beyaz yakalı, “örgütlü halk yenilmez” diye hep bir ağızdan o “eski” ezgiler söylenirken kadınların ileri atılışlarını...

Gördünüz mü, Lübnan’da on yıllardır halkı Şii, Sünni, Hıristiyan diye bölerek yönetmek isteyenlere inat tüm kadınların “gidin artık sizi istemiyoruz” deyişlerini? Genç bir kadının bakışının silahlı korumasına meydan okuyarak, cesaretle tekme atışını ve neredeyse tüm Lübnan’da bu küçük karenin isyanın sembolü haline dönüşmesini... Kadınların meydanları, sokakları, bankalara, hükümet binalarına çıkan tüm caddeleri işgal edişlerini, kurulan çadırları bir an olsun terk etmeden, gece, gündüz, ellerinin hünerleriyle, yüreklerinin öfkesiyle, bilinçleri ile yer alışlarını... Gördünüz mü, Bolivya’da yerli kıyafetlerinin asiliğiyle, “Madem bizi savaşa davet ediyorlar” diyerek kasabalardan çıkıp başkent La Paz’ı kuşatmaya yürüyen kadınları? Onların korkuları faşist-ırkçı hükümetin kurşunları değil... Daha fazla özgürlük, emeğin, toprağın kurtuluşunu isterken, köleliğe bir kat daha zincir vurulmasından korkularını cesarete çevirerek yürüyorlar.

Gördünüz mü, Irak’ta, Tahrir Meydanı’ndan Yeşil Bölge’yi (hükümet-yönetim bölgesi) her gün ölümler pahasına ele geçirme arzusuna kadınların katılımını? Siyah feracelerinden sarkıttıkları kızıl örtüleri sallarken on yılların kan ve gözyaşıyla yoğrulmuş yüzlerinde “Irak bizim, Irak’ı bize verin!” deyişlerini... Gördünüz mü dünyaya başkaldıran kadınları; ne kadar da birbirlerine benziyorlar, ne kadar da bize benziyorlar? Ve kadınlar meydanlara

aktıkça, isyanın, ayaklanmanın ön saflarında dövüştükçe, yalnızca kendi ülkelerinin geride duranlarını değil, tüm dünyanın ezilenlerini, eve, sömürüye, işsizliğe, köleliğe hapsedilmiş kadınları teknelci kapitalizme, faşizme karşı savaşa çağırıyorlar, duruşlarıyla ikna ediyorlar. Kadınlar, burjuva feminizmin o eski lakırdısını, kâğıt üstündeki özgürlüğü-eşitliği, küçük burjuva ahmaklığın kadınlara yıkmaya çalıştığı barış yaftasını bir kenara atıp savaşçılığını sokaklara yansıtmaktadır. Ve gerçek özgürlüğü inşa etmek üzere, kendi kurtuluşunu kendi ellerine alarak işbirlikçi, teknelci faşist hükümetleri hedefine almıştır.

Yüzünüzü hangi kıtaya çevirirseniz çevirin, umutsuzlar ordusunun kendi özgürlüğü için ayağa kalktığını görebilirsiniz. Ve bu dövüşte kadınların, belki de tarihte pek görülmemiş biçimde kitlesel ve savaşçı katılımını da görebilirsiniz.

Çöken neo-liberal politikalar değil, çöken teknelci kapitalizmdir. Artık tek tek ülkelerden, ayaklanmalardan söz etmiyoruz, kıtalardan, yeryüzünü saran isyan-başkaldırı dalgalarından söz ediyoruz. Ayaklanmaların bazı yerlerde geriye çekilmesi ya da sönümlenir gibi olması gerçeği değiştirmiyor. Yeni ve güçlü bir nitelik ortaya çıkıyor. Kitleler yönetimi kendi ellerine almak istiyor.

Bolivya'da egemenler, bir gecede Morales'i gönderip, hızla faşist-ırkçı hükümeti kurarak, sokaklara faşistleri, ordu-polisi çıkararak işi bitireceklerini umarken, Bolivya halkları savaş kabul edip kendi olanaklarıyla (depo basarak) silahlanmaya girişiyor, devrimci yoldan iktidarı almaya meylediyor.

Irak'ın işbirlikçi hükümeti "tamam istifa ederiz ama yönetim boşluğu olur" dediğinde Irak halkı "iktidarı bize devredin" diyerek kurula-
cak hiçbir işbirlikçi, sömürücü hükümetleri kabul etmeyeceğini ilan ediyor. Lübnan'da egemenler "yönetim biçimini değiştirsek iç savaş çıkar" diye geçmiş gerici, faşist katliamları anımsatırken, halklar "Hepiniz gidin! Biz yönetiriz!" diyorlar.

Bu ayaklanmalar kapitalist iktidarlara karşıdır ve halklar iktidarın kendilerine geçmesi için devrimci yolu seçmişlerdir. Çünkü bugüne kadar günlük yaşamı kurtarmak için, ekmek-iş için, bir parça özgürlük için burjuva sistemle uzlaşmaya çalışmaktan bıkmış, irili ufaklı eylemler, yerel grevler, protestolar, boykotlar yetmez olmuştur. Tekeller ellerini ne kadar çabuk tutmaya, ayaklanmalar güçlenmeden bastırmaya çalışırsa çalışsın, ya

da şurada "çaldıkları devrim", burada, orda daha nitelikli bir ayaklanmaya dönüşüyor. Her ayaklanmada devrimci demokratik iktidar talebi daha belirginleşiyor.

Kadınlar hem kapitalist dünyada birbirine benzer ve ağır sorunlarla karşı karşıya. Hem sınıfsal, ulusal, cinsel sömürünün şiddetiyle yüz yüzeler. Dünyaya Başkaldıran kadınlar gerçek toplumsal özgürlük ve eşitlik için sokaklarda, kapitalist-faşist iktidarlara dövüşmektedir. Kapitalizm ve faşizmden en büyük zararı, şiddeti, katliamı gören emekçi kadınlar olduğu için, bugün yeryüzü sokaklarını doldurmakta, ayaklanmanın ısrarını kararlılığını ve cesaretini üstlenmektedir.

Şilili, Lübnanlı, Bolivyalı, Iraklı, Ekvatorlu, İranlı, Endonezyalı, Uruguaylı, Sudanlı, Ceza-yirli ayaklanan kadınlardan, halklardan daha az öfkeli, daha az cesaretli, daha az deneyimli değiliz. Türkiye ve Kürdistan'ın emekçi kadınları, kurtuluşu, özgürlüğü ve toplumsal eşitliği için dövüşmekten geri durmamıştır. O nedenle bir yağmur damlasıyla başlayan ve bir anda fırtınalara dönüşen bu hareketten duyacağımız coşku da, öğreneceklerimiz de büyüktür. Ya özgür olacağız ve tekelerin egemenliğini devrimci yolla, iktidar hedefli ayaklanmalarla ezip geçeceğiz, ya da baş eğmiş olmanın aşağılanması ile intihar çılgınlıkları arasında çocukları da ölüme ortak edeceğiz. Gerçekler bu kadar yalın ve acımasızdır. Ancak ayağa kalkan emekçi kadınların faşizme ve kapitalizme karşı acımasızlığı daha büyük olacaktır.

Kadınların Sesi Yayılıyor

istanbul

antep

aydın

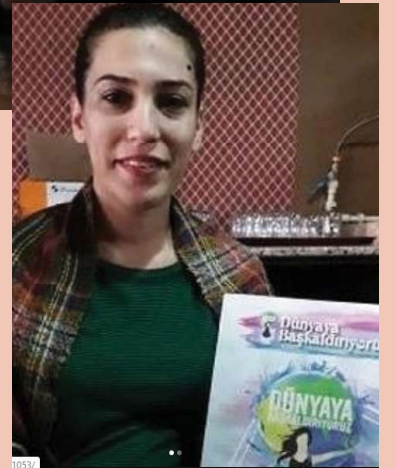
izmir

urfa

amed

Gizli Sayılar

Sibel Deniz

Bu, geçtiğimiz yıllarda yayınlanan bir Hollywood filmi. İsmi "Sayı" olarak çevirince filmin özünü gizleyebileceklerini sananlar yanılıyor. Ülkemizde "Gizli Sayılar" adıyla vizyona giren "Hidden Figures (Gizli Figürler)" tamamen bir kadın filmi ve ırkçılık karşıtı. 1960'lar... "Özgürlükler Ülkesi", "Rüyalar Ülkesi" Amerika'dayız. Ve ne kadar "özgür" bir ülke olduğunu daha ilk dakikadan görüyoruz. NASA gibi dünyanın en önemli bilim kuruluşunda çalışan üç siyahi kadın Katherine, Dorothy ve Maria, bozuk-eski bir otomobille işe gitmeye çalışıyorlar. Otobüse binmeyi tercih etmiyorlar, çünkü en arkada siyahilere ayrılan bölüme oturmak yahut ayakta gitmek istemiyorlar. Güç bela işe ulaştıklarında da karşılaştıkları manzara şu: "Koskoca" NASA'da siyahilerin (ırkçılık olmasın diye "renkli" deniyor) tuvaletlerinin, mutfaklarının dahi ayrı olduğunu, ayrı makinelerle çay-kahve yaptıklarını, hele ki siyahi kadınların tamamen üçüncü sınıf olduğunu, ücretlerinin dahi yarı yarıya olduğunu, alt sınıf işlerde çalıştıklarını görüyoruz.

İlk kahramanımız Dorothy, kendisi gibi siyahi kadınların başında. NASA'da gerekli tüm yazışmaları, hesaplamaları elle yaparak gerekli birimlere ulaştıran otuz civarında kadın... Ve bu hesaplamalar olmadan değil uzaya çıkmak, en basit parçayı dahi üretemezler. Dorothy işlerin başında olmasına rağmen, defalarca başvursa dahi boş olan yönetici kadrosunu alamaz.

Ve bilgisayar gelir... Veriler girildiğinde onlarca kadının işini dakikalar içinde yapacak,

yaklaşık bir oda büyüklüğünde, üretilen ilk bilgisayarlardan biri... O monte edilmeye başlanırken akıbetlerini gören Dorothy, gizlice ilk programlama dillerinden biri olan Fortran'ı öğrenmek için çalışmaya başlar. Gizlice diyoruz, çünkü kütüphanede bilimsel kitapların olduğu bölüme siyahilerin girmesi dahi yasaktır. O da kitabı "çalar" ve öğrendiklerini tüm ekibine öğretir. Bilgisayar faaliyete geçtiğinde "işsiz" kalan siyahi kadınlar, bu defa bilgisayarı kullanmaya talip olur. Öyle ya, koca NASA'da bilgisayarın dilinden anlayan onlardan başka kimse yoktur...

Mary ise teknikle, mekanikle ilgili. İki çocuğu olan bekar bir annedir aynı zamanda. İlk mekiğin testinde görev almak için çabalar ve başarır. Beyaz-erkek meslektaşları ona erkek olsa gelecekte mühendis olabileceğini ima edince, bunu "beyaz bir erkek olsam çoktan mühendistim" diyerek karşılar ve mahkemeye

başvurur. Hakim zamanı olmadığı gerekçesi ile davaya bakmak istemese de, “salona bakın, bu gördüğünüz davalardan hangisi yüz yıl sonra da hatırlanacak” dediğinde, hakim duruşma sonucu “siyahilerin de mühendislik fakültesine gidebileceği”ne hükmeder. Sadece beyaz erkeklerin olduğu Makine Mühendisliği Fakültesi’nde siyahilere ve kadınlara ayrılan yer olmadığı için de en ön sıraya oturarak dersi dinlemeye başlar. Ve Amerika’nın ilk siyahi-kadın mühendisi olur.

Filmin asıl kahramanı Katherine’i sona bıraktık. ABD’nin başını çektiği emperyalist-kapitalist sistemin baş düşmanı Sovyetler Birliği 1961’de Yuri Gagarin’i uzaya göndermişti. Ve dünyayı uzaydan gören ilk gözler, bir komünistin göz-

leri olmuştu. Böylelikle “Soğuk Savaş” da uzaya taşınmış oldu. Uzayı sosyalistlere kaptırmak istemiyorlarsa, uzaya çıkmak zorundaydılar.

Ve NASA, bu baskı altında çalışır. Bilgisayarlar henüz çalışmaya başlasa da, hassas matematik işlerini yapabilecek tek kişi, dahi düzeyinde IQ’ya sahip olan Katherine idi. Hatalı hesaplamaları buluyor, formüllere ve rakamlara takla attırıyor, çıkan sorunları hemen çözüyor... Bunları yaparken alkış almıyor elbette. Tuvalet ihtiyacı için dahi farklı bir kampüse gitmek zorunda kalıyor, kendisinden “üst” seviyedeki meslektaşı beyaz erkeklerce küçümseniyor, her hareketinde, “yetkin yok”, “güvenemeyiz” engelleri ile boğuşuyor. Oysa, bilgisayar çalışır duruma geldiğinde dahi onun hesaplamaları ve doğrulamalarına ihtiyaç duyuluyor.

Filmin sonuna gelindiğinde Katherine birlikte çalıştıkları meslektaşları ile aynı hakları fiilen elde etmiş, -başarısız olsa da- ilk mekiğin fırlatılabilmesinde en önemli role sahip kişi oluyor...

Evet, bu bir kadın ve ırkçılık karşıtı bir film. “Özgürlükler Ülkesi”nde normal bir vatandaş olabilmek için savaşılan ve kazanan kadınların hikayesi: İstersek başarabiliriz!

Neoliberalizime Karşı Ayaklanmalarda Kadınların Rolü

Esra Köksaldı

*“Hareket etmeyen zincirlerini fark edemez”
Rosa Luxemburg*

Biz kadınlar dünya nüfusunun yüzde ellisini oluşturmaktayız ve buna rağmen toplumsal cinsiyet eşitsizliğine maruz kalmaktayız. Dünyanın her bir yanında var olan biz emekçi kadınlar psikolojik, fiziksel şiddet, taciz ve tecavüze uğramakta ve öldürülmekteyiz. Birçok ülkede biz kadınlar, eğitim, sağlık ve iş bulmakla ilgili tüm yaşamsal konularda ciddi sorunlarla karşı karşıya kalmaktayız. Erkeklerle oranla ciddi bir emek sömürüsüne tabi tutulmaktayız.

Erkek egemen sistemin oluşturduğu yasalarda hak ihlalleri devam etmekte, sömürü çeşitli biçimleriyle derinleştirilmektedir. Bazı ülkelerde patriarkal zihniyet en ağır biçimiyle uygulanmakta, kadın sünnetleri, çok eşlilik, çocuk yaşta evlendirme gibi uygulamalarla biz kadınlar köleleştirilmektedir.

Kapitalist toplumda kadın erkek eşitliği varmış aldatmacası sürekli olarak sahnelenmektedir. Oysaki kadınların eşitsizliği, köleleştirilmesi ve katledilmesi bu sistemin bir parçasıdır. Neoliberalist uygulamalarla emekçi halklar bir yandan yoksullaştırılırken, biz emekçi kadınlar ise tüketim ekonomisinin hem bir aracı olarak kullanılmakta, hem de tüketime temel hedefi haline getirilerek sömürülmekteyiz. Bu konuda medya çok ciddi bir araç olarak kullanılmaktadır. Biz emekçi kadınlar sistem içerisinde çok çeşitli sömürü biçimlerine tabi tutulmakta, mülkleştirilmekte ve bedenimiz ile irademiz paramparça edilmektedir. Sistemin topluma uyguladığı baskı ve şiddet arttıkça kadın cinayetlerinde de artış görülmektedir. Bu yüzden neoliberal politikalara karşı tüm dünyada yapılan pro-

testalarda emekçi kadınları en ön saflarda görmekteyiz.

Bulduğumuz erkek egemen ve kapitalist sistem biz emekçi kadınları kamusal alanlardan uzak tutmaya ve özel alanlara hapsedmeye çabalyorken, demokratik kadın hareketleri içerisinde örgütlenen bizler ise bu saldırılara ve kuşatmalara karşı örgütlenerek güçlerimizi birleştirmeli ve mücadelemizi yükseltmeliyiz. Dünya artık sosyal medya sayesinde büyük bir global köye dönüşmüştür, bu nedenle dünyanın bir ucundan diğer ucunda neler olduğunu duymak çok kolaylaşmıştır. Artık biz emekçi kadınlar kendimizi daha rahatlıkla örgütleyebilmekte ve diğer ülkelerde olan kadın mücadelelerini yakından takip edebilmekteyiz. Kadın hareketleri birbirleriyle dayanışarak, birbirlerinin deneyim ve tecrübelerinden yararlanarak yaşamın her alanında kendilerini örgütleyiyorlar. Ancak biz emekçi kadınlar yalnızca kendi haklarımızı savunmak için mücadele etmiyoruz, bunun yanında örneğin Şili, Fransa, İran, İspanya gibi ülkelerde yapılan toplumsal eylemlere de yüksek katılım sağlayarak varlığımızı ortaya koyuyoruz. Biz emekçi kadınlara uygulanan sosyal, siyasal ve ekonomik politikalara yani içinde bulunduğumuz kapitalist sömürücü sisteme karşı, bize dayatılan kalıpları yıkmak için sokaklara akın ediyoruz.

Neoliberalist fikirleri yıkmak ve emperyalizme karşı mücadeleyi geliştirmek için kadının örgütlenmesi ve özgür olması gerekir. Çünkü özgür kadın yoksa devrim yoktur, devrim olmadan kadın kurtulamaz, toplum kurtulamaz.

Çalışmak İçin Yaşamak

Yeni bir işi yeni bir hayat farklı bir ortam diye düşünürüz. Farklı insanların olduğu bir hayat mücadelesi... Eski iş yerindeki koşulları insanı bir şekilde düzeltebilmek için çok uzun süre mücadele veriyorsun ve bu uğurda işinden oluyorsun. İşinden olmakla kalmıyor her alanda mücadele ederken zorluklarla karşılaşyorsun. Ve belli kazanımlarla ayrılmak zorunda olduğun iş hayatından başka bir iş hayatına atlıyorsun.

Değişen tek şey yaptığın iş ve mekân. Gerisi hep aynı, patron ve vekilleri her yerde aynı. Farklı bir işe başlarken bunun bir öncekinden daha insani şartlarda bir ortam olduğunu düşünürsün ya da düşünmek istersin. Ne yazık ki hayaller ve hayatlar gerçeği ile karşılaşır. İşe başlamadan önce işveren vekilleri sana iş yerinin diğer iş yerlerine oranla ne kadar iyi şartlarda olduğu masalını anlatır ve gerçek olabilir mi diye düşünürsün. Ama bu olabilir mi diye düşündüğün hayalden öteye geçmeyen düşüncelerin önüne konulan işe başlamak için imzaladığın sözleşmeyi görüp okuyuncaya kadar sürüyor. Bu sözleşmeyi okuyorsun imzalamak içinden gelmiyor ama imzalamazsan işe başlayamıyorsun.

Kısaca patron ve devletin işçiler için hazırladığı ölüm fermanını imzalamak zorunda kalıyoruz. Bu sözleşmenin içinde neler yok ki. Patron ne isterse yapmak zorundasın ve seni canı istediği zaman tazminatsız işten çıkarabilir. İş başı yapmadan bu sözleşmeyi imzalayarak başlıyorsun işe. Burada da bitmiyor. İşbaşı yapmaya başlıyorsun insan gücünü aşacak şekilde durmadan çalışmak zorundasın. Doğru düzgün mola yok yemek saati belli değil. Sürekli hareket halindesin. Gün içinde başını kaşıyacak vaktin bile yok. Patron baskısı ve kraldan çok kralcı olan patron vekillerinin sürekli daha çok çalış baskıları var. Sürekli psikolojik baskı altındasın ve nereye gidersek gidelim hangi işi yaparsak yapalım bu ve benzeri sorunları yaşamak zorunda olacağız. Bu biz işçilerin mücadele etmek zorunda kaldığı bir durum. Mücadele etmeden insanca yaşayıp çalışmamız çok zor. Bu yüzden işçiler olarak nerede olursak olalım birlik olup mücadele etmeliyiz. Gücümüz bir olmaktan gelmeli. Çünkü patronlar güçlü olduğu için değil işçiler birlik olmadığı için kazanır. İnsanca yaşamak ve çalışmak için her zaman her yerde mücadeleye devam etmeli.

Daha 20 yaşında bir üniversite öğrencisi. Hayatının baharında... Hayat dolu, başarılı bir kadın evinin önünde katledildi! 2019 yılında 299 kadın cinayeti işlendi. Sayı her yıl artıyor. Televizyonlarda devlet yetkilileri timsah gözyaşları döküyor. Suçlu kim, suçlular kimler? Nasıl bu kadar rahat, pervasız cinayet işleyebiliyorlar? Hiçbir şey tesadüf değil inanmayın. Katil Ceren'i tanımıyor musun. Yalan! Katile eşkali bizzat siz verdiniz. Kadın memeli bir hayvandır dediniz! Başı açık kadın aranıyor dediniz! Başı açık kadın perdesiz eve benzer dediniz! Kadınlar çalıştığı için işsizlik var dediniz! Tecavüze uğrayan kadını tecavüzcüyle evlendirdiniz! Size sığınan kadınları korumadınız. Devleti tarikatların eline verdiniz! Televizyonlarda ağzınızdan salyalar aka aka fetvalar verdiğiniz! Haklarını arayan, şiddete karşı eylem yapmak isteyen kadınlara şiddet uyguladınız! Katil olmak için silah alıp vurmamak gerekmiyor. Yol gösterdiniz! Yön verdiniz! Göz yumdunuz! Katil Ceren'i tanıyordu! Ceren'in resmini katilin beynine siz çizdiniz!

Ceren Özdemir'e mektup

Günlerdir dudaklarımı ısırıyorum her aklıma geldiğinde... Garip bir kin ve öfke hissederek. Sanırım haberini duyan bütün insanlar aynı hissiyatla izledi. Herkes yasını tuttu; kimileri için birkaç dakika, kimileri için günler sürüyor ama en çok her zaman olduğu gibi ateş düştüğü yeri yakıyor...

Ceren'im; kızım, kardeşim, arkadaşım, nasıl hitap etmeliyim bilmiyorum. Her şeyden birazsın, geriye bıraktığın bütün kadınların bir parçası oldun. Yavru ceylan gibi nasılda ürkekçe arkana bakıyorsun. Tetikte ama ne yapacağını bilmeden, şiddeti öğrettikleri gibi savunmayı öğretmiyorlar... Nasıl da anlıyorsun celladın arkanda olduğunu... Ama konduramıyorsun değil mi? "Acaba abartıyor muyum?" diye içinden geçti. Senin yaptığın o son refleksleri hangimiz yapmıyoruz ki! Günün herhangi bir saatinde herhangi bir sokakta! Kendi mahallende, kendi kapının önünde, hadi canım diyorsun... Derken doğum günün geliyor belki aklına ve hayallerin...

Çok üzgünüm yavrum, yaşatamıyoruz birbirimizi. Sen gittin gideli birçok kadın daha öldürüldü... Toplum olarak ne yapmamız gerekiyor? Üzerimize düşen görevler neler?

Rabia

Bir Annenin Feryadı

Ben bir anneyim, 2 kızım var. Sabah işe gider, akşam eve gelirim. Çalıştığım yerde mesai bitimine kadar kızlarımı düşünüyorum. Acaba okula giderken başlarına bir şey gelir mi korkusu? Akşama kadar azap içinde korkuyla çalışıyorum ama çalışmak zorundayım! Onlara bakmam lazım! Kimseye muhtaç olmasınlar, aç kalmasınlar. Akşam eve geldiğimde kızlarımı karşımda görünce içim rahatlıyor. Peki, yarın, başka gün güvende olacaklar mı bilmiyorum. Bu korku hep olacak! Çünkü bu ülkede kadınlar, çocuklar ölüyor. Kızların da yarın aynısı yaşar mı bu korkusuyla mı yaşayacağım? Evet, ömrüm bunu düşünmekle geçecek. Çünkü katiller, tecavüzcüler serbest bir şekilde dolaşırken, hatta "kendime yeni av arıyordum" diyecek cesareti bulanları devletin adaleti, mahkemeleri korurken hangi adalete güveneceğiz? Kadınları, çocukları, doğayı, canlıları katleden bir devlet varken burca çürümüşlüğün önüne nasıl geçeceğiz? Susmayarak, korkmayarak bu cellatların üstüne gideceğiz yoksa her gün bir haberde başka bir kadın, başka bir çocuk ya da belki de bizim çocuklarımız olacak.

Kara Cuma

Merhabalar, ben 30 yaşında işçi bir kadınum. İki yıldır e-ticaret merkezinde çalışıyorum. Çalıştığım kurumda bir toplantı oldu ve müdür şöyle bir cümle kullandı: "Arkadaşlar önümüzdeki hafta çok yoğun bir şekilde işe asılacağız. Tek vardiya olan bölümü iki vardiyaya çıkarma şeklinde düzenleme yapacağız." Herkes birbirine şaşkın gözlerle bakarken, işte o sihirli cümle Black Friday...

Çok ünlü isimlerin devasa ücretler karşılığında reklamlarında çıktıkları Black Friday'nin bize yansımaları çok başka. Düşünsenize, fiyatını bildiğiniz malzemeye 10 TL zam gelmiş ve 20 TL indirim yapılmış. Nasıl bir efsane cuma?

Bizim yaşadığımız ise; asgari ücretle 15 kiloluk kolileri indiriyor bir tane külot siparişini bulabilmek için bütün bir koliyi elden geçiriyor ve tekrar aynı şekilde yerine koyuyoruz.

Tabii birde bu işte kargo firmaları var ki daha vahim. Ayrı adrese dört kez giden kırık dökük ürünleri teslim etmek zorunda kalan kuryeler. Yapmak zorundalar çünkü onlar da asgari ücretli!

Kimileri gerçekten ihtiyaçtan, kimileri indirim kaçırılmaktan, kimileri egolarını tatmin etmek, kimileri ise başkalarına hava olsun diye sipariş verdiği ürünlerde bizim yaşadıklarımız bunlar. Perde arkasında işin asıl emekçilerinin kaçında bel fitiği var, kaç günlük adeti vermek için çabalıyor bilginiz var mı? Yani kısacası kimine göre Muh-teşem Cuma ama bize göre Black Friday...

Gebze'den AVM Çalışanı

Kadını savunan kadının yanında olan dergiye 2020'de başarılar diliyorum. Kadın her yerde. Evde, mutfakta, fabrikada, bağda, bahçede elleri öpülesi kadınlar. Saçını süpürge yapan kadınlar. Büyüttüğü bebekten kendisinin katili çıkacağını bir an bile düşünmeyen kadınlar... Öpmeye kıyamadığı canım yavrum dediği bebeği, büyüdüğü zaman eline kimlerin silah vereceğini tahmin bile edemeyen kadın. Anne, gözü gibi baktığı yavrusu... Alanlara çıktığında kadın katiline hayır dediği için, katili yakala dediği için, yine işkenceye maruz kalan kadın... Ben anayım, yanıyor için için için kanyor. Yavrularının gözleri önünde öldürülen kadın, ANNE kadın, yazmaya başla diyor, düşünüyorum diyorum. "Düşünme yaz" diyen kadına kalkan eller kırılın.

Sakine Sürücü

Ay Carmela: “Özlenen Sevgili, Vatan ve Özgürlük!”

Beyhan Yüce

Ay Carmela; Aslında içinde pek çok farklı anlamları da barındıran, faşizme başkaldıran cesur bir kadının hikâyesi. Ya da ben bu tarafla daha çok ilgileneceğim için “başkaldıran kadın” ifadesini daha uygun bulmuş olabilirim. Neredeyse hepimiz dinlemiş, izlemiş ve insanda uyandırdığı tezat hissi, mesela çokusunu ve hüznünü biliriz. Bu yanıla zaman içerisinde “Carmela” ile yolumun kesişmiş olmasına seviniyorum. Şimdi biraz bahsedelim Carmela’dan ve hikâyesinden.

“Ay Carmela” aslında 19. yüzyılda Napolyon’un ordularına karşı savaşılanlar tarafından söylenen bir gerilla şarkısı. Zaman içerisinde, sözlerinde döneme uygun değişiklikler yapılarak, gerilla ruhunun tekrar uyandığı İspanyol İç Savaşı’nda Franco’nun ordularına karşı savaşılanlar tarafından özgürlük simgesi haline getirilmiş.

Jose Sanchis Sinisterra’nın yazdığı aynı adı taşıyan tiyatro oyunu da farklı dönemlerde, farklı yerlerde aynı özgürlük savaşını verenlerin duygularını yansıtıyor. İspanya İç Savaşı’nda geçen bir öyküyü, Franco’nun askeri darbesine karşı 17 Temmuz 1936’da başlatılan silahlı mücadeleyi ve faşizme karşı duruşu anlatır oyun. İspanya İç Savaşı, aynı zamanda dünyanın dört bir yanından gelen insanların da mücadeleye katılmış olması açısından tüm zamanlarda ihtiyaç duyduğumuz o “bir olma halini” de çok güzel yansıtır. Bunu oyunun çeşitli sahnelerinde de görürüz.

Mesela bir sahnede, Paulino’nun Franco yanlısı bir askerinin annesinin ettiği dualar hakkında söylediğinde Carmela’nın “Polonyalılar’ın

annesi de dua etmiyor mu?” sözleriyle, Polonyalı genç askerlerin az sonra kurşuna dizilecek olmasına içimiz acır. Sözün bittiği yer değil mi? Biraz dik bir giriş oldu oyuna ama ilk çağrışım buradan geldi ve yazacaklarımı bir sıralama ile yapmıyorum. Bir profesyonel değilim oyun eleştirmenliği konusunda. Sadece izliyorum. Yazma çabama devam edeyim.

İspanya İç Savaşı sırasında, gezici bir oyuncu kumpanyası kendilerini Franco yanlısı güçlerin tam ortasında bulurlar. Carmela ve Paulino kurşuna dizilme korkusuyla beklerlerken, komutan onlardan bu kez kendi askerleri için bir gösteri düzenlemelerini ister. Gösteriye Polonyalı askerler de katılacaktır. İspanya’nın özgürlüğü için çok uzaklardan gelmiş bu yabancı askerler gösteri sonrası kurşuna dizileceklerdir. Baskı altında olan Carmela ve Paulino gösteriyi yapıp, yapmamak konusunda çelişki yaşarlar. Ya ölecekler ya da yaşayacaklardır. Tercih yapmak zorundadırlar. Savaşın ortasında sanatın görevi ve anlamı sorgulanır. Kutlama gerilim içinde başlar ve Carmela aşağılanmaya daha fazla katlanamaz. Oyun savaşın yarattığı vahşeti, o gecenin sorgulanmasını ve kadınların başkaldırısını da anlatır bu yanıla.

Aslında başlarken de belirtmiştim içinde pek çok farklı anlam barındıran hikâye; Franco rejimi tarafından rehin alınan iki varyete oyuncusu Carmela ve Paulino’ya, yaşadıkları olaylar nedeniyle birbirlerini, evliliklerini, sevgilerini de sorgulattır.

İlk sahne artık hayatta olmayan Carmela’nın arkasından vicdan azabı duyan Paulino’nun

iç sorgulamaları ile başlar. Yenilgiyi, aşağılanmayı kabullenmeyen Carmela karakterine karşılık en değerli varlığı eşi, sevgilisi elinden alınmış olan Paulino haklı bir nedeni kalmadığı halde sanatçı kimliğinden de vazgeçip aşağılanmayı neden o kadar kolayca kabul etti? Acaba yönetmen Paulino'ya olan içsel öfkesini, onu böyle bir konumda bırakarak mı gösterdi? Belki de tüm Paulino'lara olan bir tepkiydi bu. Oyunun başlangıcında Carmela'nın hayaletiyle olan dialog, onu tümüyle yitirmeyi göze alamayan Paulino'nun vicdan sorgulaması ve Carmela'nın affediciliğine sığınması olarak gösterilebilir. Oyunda şarkı ile bütünleşmiş bir de bayrak simgesi var. Cumhuriyetçilerin kırmızı, sarı, mor renkli bayrağı "Ay! Carmela" şarkısı ile dolaşıyordu tugayların dilinde: "Gökyüzünün üç rengi var, İspanya'nın sabahında/Üç renk var bayrağımızda" Oyunun sonunda Cumhuriyet'in bayrağına hakaret eden faşistlere, bayrağı başının üzerinde dalgalandırarak ve şarkıyı söyleyerek başkaldırır Carmela. Bedelini bilerek...

Ve oyunun sonunda Carmela son sözlerini söylerken, salonun içerisinde bir an sıfır sessizlik olur, seyircilerin arasından faşist bir komutan üniformasıyla, salonda son derece gerçeklik hissiyle kapıyı gürültüyle açar merdivenlerden sert adımlarla iner ve silahını çıkarıp Carmela'yı silahının irkilten sesi ile tek kurşunla öldürür. İzleyen ben şunu bekledim yalan değil namlunun önüne Paulino kendini atar hem Carmela hem Paulino kahramanlaşır... Ama bu beyhude beklentiden sıyrılmam çok sürmedi zaten oyunun seyri de buna uygun değildi.

Bu arada değinmeden geçemeyeceğim, sahne, dekor ve özellikle ışık oyunları çok iyiydi. Eee; Şehir Tiyatroları masraftan kaçınmamış.

Güldal

 Rabia Can

Çocuğum... Henüz kaç yaşında olduğumu hatırlamıyorum. Bir yaz sabahıydı. Babamla dağ yürüyüşü yapmaya gitmiştim. Yokuş aşağı inerken ayağım kayıyordu... Az daha ağzım burnum dağılıyordu. Babam zor yürüdüğümü görünce elimden tuttu. O anı asla unutmadım; içimin boş odalarına sakladım her bir salisesini...

Babamdı o benim, yaslandığım ağacım, sığınacağımın kapısı... Birçok işte çalışır, pek iş beğenmez. Ama aslında her şeyden biraz bilir, eli her işi görür... Annemle görücü usulü evlenmişler. Başkaları onları birbirine uygun bulmuş. Onlar da buna itiraz etmemişler. Tek çocukla yetinmiş başka çocuk istememiş annem.

Annem 3 kız kardeşin en küçüğü, okumak istemiş ama köy dışına göndermek istemediği için dedem okutmamış. Ablalarından sonra evlilik sırası ona gelmiş. Kız dediğin çabucak evlenir, evini çocuğunu kocasını bilmelidir dermiş, dedem. Annem; gül yüzlü annem. Benim adımlı da o koymuş; Güldal.

Günler aylar akıp gidiyordu. Sayıların senele-
 rin henüz hesap edilmediği çağlardaydık. 75 kişinin yaşadığı küçük bir köyü bizim köyümüz... Herkes herkesi tanırdı sayardı. Bir gün babam eve gelirken ağzı kan içindeydi. Ön bir diş dâhil sol tarafın bütün dişleri yoktu. Ara ara dayak yiyip gelmesine alışmıştık artık. Bir kaç gün yatar dinlenir geçerdi. Ama dişlerini kaybettikten sonra kendisi gibi görüntüsü de korkunç olmuştu. Artık dışarıya daha seyrek çıkıyordu ve daha huysuz bir adamdı. Anne-kötü davranır dövme için bahane bile aramazdı, geceleri ağlardı sessizce...

İyiliği kötülüğü düşünürdüm ben. İyi insanlar ve kötüler. Bizim dışındaki canlıların da iyisi kötüsü var mıydı? Ben kötü biri miyim? İyi

insanlar neredeydi? Kimlerdi? Kaç kişiydi? Eve katkıda bulunabilmek için gelinlik çağındaki kızlar örgü örür, nakış işlerdi... O kadar güzel gül işlerdi ki sanki gerçekmiş gibi gören herkes bakmaya doyamazdı... Gül dalına konan serçe haber almayı temsil eder, kelebekler de aşkı. Hiç âşık olmamış bir kadın aşkı nasıl bu kadar güzel ifade eder. Nasıl ilmek ilmek işler beyaz kumaşa. Günün en aydınlık saatlerinde camın önüne oturur nakşederdi. Dakikalarca izlerdim onu... Gül dalına başlaması yeşil soluk pembe cılız dikenli dallar, yapraklar... Bir ressam misali iğneyi kalem gibi kullanırdı.

*“Her şey burada bitti.
Ve burada başlayacak.
Ben senin ve benim kaderimi
bundan sonra değiştireceğim.
Benim kaderim anneminkine
benzemeyecek.
Seninki de bana...”*

Köy pazarına gider beraber yiyecek içecek alırdık. Annem, güzel annem, yaralı kadersiz annem. “Kızların kaderi anneleri gibi olurmuş” der dururdu. Böyle dediği zamanlarda pek anlam veremezdim. Ta ki o güne dek, bir gece yarısı babam eve sarhoş geldi. Her şeyini kumarda kaybetmiş, öldüresiye dövülmüş, hiçbir şeysiz kalmıştı. Zaten kötü olan hayatımız iyice berbat olmuş evimizden de olmuştuk... Küçük köyde parmakla gösteriliyorduk artık.

Annem ertesi sabaha beni de alarak dedeme gitti. Ben avluda otururken bağırıışlarını duyuyordum. Gidecek bir evim yok artık. Kızımı o adama bırakmam ne olur yalvarıyorum. İki gözü iki çeşme ağılıyordu içeriden çıkarken. Üvey anneannem ısrar etse de yemeğe kalmadık. Sahi neden bazı insanlara üvey denir? Annem elini yüzünü yıkayıp toparlanınca çıktık. Dedemin evine bir daha asla gitmedik... O kadar hızlı yürüyordu ki annem elimden tuttuğu halde sürükleniyordum sanki adımlarım yavaş geliyordu, ellerim acıyordu ellerinden, kolum kopacak sandım... Henüz 10 yaşımıdaydım. Köyün dışında bir arazinin başında durduk, biraz daha ilerisi orman. Ormanı geçtik mi sınıra yaklaştık demektir. İzimizi bulana kadar sınırı geçeriz...

Bak Güldal'im burası sonun başı bizim için. Her şey burada bitti. Ve burada başlayacak. Ben senin ve benim kaderimi bundan sonra değiştireceğim. Benim kaderim anneminkine benzemeyecek. Seninki de bana...

Anneannen çok acılar çekmiş. Birçok kez düşük yapmış. 3 kız çocuğu dünyaya getirmiş. Erkek çocuğu olmadı diye babam ikinci kez evlenmiş. Ama karşılığında ablamı berdel yapmak istemiş. Annem buna itiraz edip 1982'de bizi yanına alarak kaçmak isterken, babam annemi şu ormanda öldürdü. Tek bir kurşunla şuracıkta. Annem yalvarıyordu kızlarımın önünde yapma diye. Zeynep ablam bizi oradan uzaklaştırırken kulaklarımızı sağır edercesine tek kurşun sesi duyduk.

Birkaç gün sonra gene aynı yerdeydik Zeynep ablamla. Elinde bir gülfidanı. Kanların olduğu yerde küçük bir çukur açıp fidanı ektik. Annemin bedeni burada mı bilmiyoruz. Ama biz kanının olduğu yerde ruhunu yaşatmak istedik, gördüğün gibi köyün en güzel yeri burası oldu her sene büyüdü ve çoğaldı. Gül bahçesi oldu.

Bir yerlerde yazıyordu Truva savaşlarında hekimler gül yapraklarından ilaç yapıp savaşçıların yaralarına sürermiş. Bize de şifa olur, hıdrellezde dilekler tutulur, annemin göğsüne bırakılır. Güller açsın, her tomurcukta gül yüzü gülsün istedik. Gören herkesin yüreği yumuşasın, bir gölgesi olsun, kuşlar konsun yuva yapsın. Annem ikinci eşi, kumayı kabul etmeyip, kızını vermeyi reddettiği için öldürüldü...

Olmayan şerefi yerle bir olmuş sözde... Şeref neydi? Yıllarca düşündüm. Kendi ailesi dahi bütün köy şahit yaşananlara, ama kimse duymuyor görmüyor bilmiyor. Sanki annem hiç olmamış bu dünyada...

Annemin gözleri hikâyesinin ağırlığından mıdır bilinmez uzaklara daldı... Anlatmanın acıyı hatırlatmadaki o derin sızısını duymuş olmalıydı. Teyzem bu ağrıyı tanıdığından olsa gerek anneme bir gün; gül ağacının dibine annelerinin ağzından bir not bırakmış: “Biliyorum geçecek bu ıstırap, bir kaç gün sonra daha az hissedeceksin. Hemen şu anı geç ve sonrasını düşün. Bu ilk olarak senin başına gelmedi... Acını kabullen ve onun üstüne çık.”

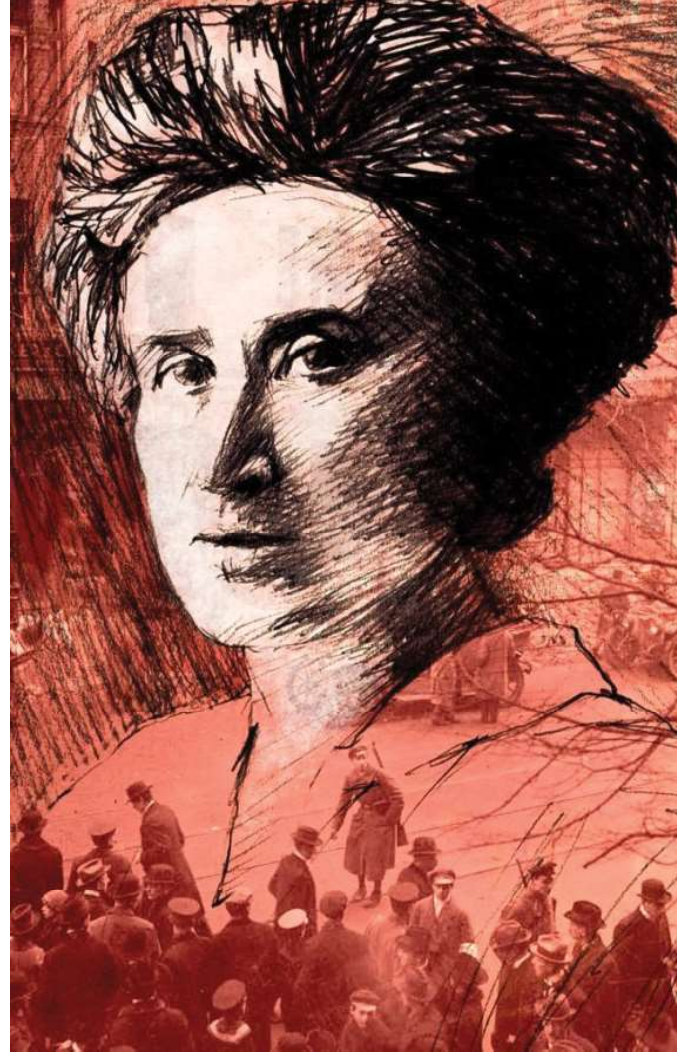
Namus cinayetine kurban gitmiş bir mezarı bile olmayan kadınların anısına...

Rosa Luxemburg

5 Mart 1871 Polonya'da doğdu. 15 Ocak 1919 Almanya'da ölümsüzleşti. Genç yaşta sosyalizmle tanışan Rosa, Yahudi bir ailede büyüdü. 16 yaşında Proletarya adlı devrimci partiye girdi. 18 yaşındayken siyasi yaşamı nedeniyle İsviçre'ye gitmek zorunda kaldı. 1889'da Zürih Üniversitesi'ne girdi. Burada doğa bilimleri, felsefe, tarih, politika, ekonomi ve matematik öğrenimi gördü. Birkaç yıl sonra Polonya Devrimci Sosyalist Partisi'nin kuramcısı ve Paris'te yayınlanan parti gazetesinin belli başlı yazarlarından biri oldu. Sosyalist Enternasyonal Kongresi'nde partiyi temsil etti. 1889'da Almanya'daki Uluslararası İşçi Eylemi Merkezi'ne giren Rosa eylemlere katıldı, dergilere yazılar yazdı, bazılarının yöneticiliğini yaptı.

1898 yılında Gustav Lübeck ile evlenerek Berlin'e taşındı, Alman vatandaşlığı kazandı. SPD'nin (Almanya Sosyal Demokrat Partisi) aktif bir üyesi oldu. Eduard Bernstein'in düşüncelerine getirdiği eleştiriler ile öne çıkıyordu. Rosa Luxemburg 1899'da yayımlanan "Sosyal Reform mu Devrim mi?" adlı çalışmasıyla Bernstein'in revizyonist görüşlerine yönelik eleştirilerini dile getirdi. Yükselen Alman militarizmi Rosa'yı rahatsız ediyordu, bu konuda partiyle de ters düşmüştü. 1900 yılında Rosa'nın fikirleri tüm Avrupa sosyalist çevrelerinde büyük yankı uyandırıyor, yazdığı makaleler ilgi görüyordu. 1904 ile 1906 yılları arasında siyasi faaliyetleri ve görüşleri nedeniyle üç kez zindana düştü. Aldığı diğer cezalar onu yıldırmadı ve mücadeleye devam etti. SPD'nin eğitim merkezlerinde Ekonomi ve Marksizm öğretmeye başladı.

Savaşın başlamasıyla esen milliyetçi rüzgâr SPD'de milliyetçi eğilime yöneldi. Rosa'nın düşüncelerine ters olan bu durum, onun partiyle olan ilişkisini kesmesine neden oldu. 5 Ağustos 1914'te Karl Liebknecht ile beraber Internationale grubunu kurdu. 1 Ocak 1916'da grubun adı Spartaküs Birliği (Spar-

takistler) oldu. Grubun devlete karşı tutumu nedeniyle 28 Haziran 1916'da Luxemburg yine zindana atıldı. Zindanda geçirdiği yıllarda birçok makale kaleme aldı. 1918 Kasım'ında Luxemburg zindandan çıktı. Çalışmalarına devam etti ve Liebknecht ile Alman Komünist Parti'sini kurdu.

Rosa, arkadaşı Sonia'ya (Karl Liebknecht'in eşine) zindandan yazdığı bir mektubunda şöyle diyordu: "Her şeye rağmen görev başında, bir sokak çatışmasında ya da darağacında can vermek isterim". İsteddiği oldu da. 1918 Aralık ayında Spartakist ayaklanma bastırıldı. Sosyal demokrat hükümet başa geçti. Bütün ısrarlara rağmen Rosa, Berlin'i terk etmedi. Burjuva basın tarafından hedef haline getirilen Rosa ve Karl Liebknecht bir müddet sonra tutuklandı. 15 Ocak 1919'da yine zindana götürülürken askerler tarafından dipçik darbeleriyle katledildiler ve bir kanala atıldılar. Lenin'in dediği gibi "devrimin kartalıydı" o. Derin bir insan sevgisi, gerçeği bulma isteğinin sınırsız arzusu, cesaret ve özveri, militan mücadele Rosa demekti.

Biz emekçi kadınlar olarak Rosa Luxemburg gibi haykırıyoruz: "Vardık, varız, var olacağız!"

8 Mart'a Doğru

Tüm dünya isyanlarla, ayaklanmalarla çalkalanıyor. Bu ayaklanmalarda, isyan ve eylemlerde, her yerde, dünyanın bütün sokaklarında kadınlar en ön saflarda yer alıyor. Dünyanın sokakları kadınların özgürlük sloganları ile çınlıyor.

Kimi yerde isyanın dili dans oluyor; kimi yerde duvar resimleri... yayılıyor sokak sokak, şehir şehir, ülke ülke... Şili'den esen özgürlük rüzgarı, dünyanın başka başka sokaklarında yankısını buluyor. Rengarenk kıyafetleriyle Ayamara kadınları sokakları dolduruyor... Kimi yerlerde de meydanları zapt ediyoruz, sloganlarımızla... haykırışlarımızla, zılgıtlarımızla... eylemlerin dili yürüyüş oluyor, grev oluyor, mücadele oluyor. 2019'a damgasını vuran eylemler ve ayaklanmalarda kadınlar olarak yine ön saflardaydık. ve 2020 yılı da isyanlarla ayaklanmalarla başladı.

18 Ocak 2020'de yüzbinlerce kadın; Avrupa, Asya, Afrika, Avustralya, Latin Amerika, Amerika ve Kanada'ya kadar Brezilya, Kenya, Yeni Zelanda, Nijerya, Tayland, Zambiya, Zimbabve ve daha birçok Avrupa ülkesinde kadınlar "Kadın Hakları İnsan Haklarıdır" diyerek 23 ülkede yürüyüş yaptı. Kentlerin meydanlarını zaptettiler... Artık kendi özgürlüğümüzü kendi ellerimize almak istiyoruz. Devrimci tarzda dövüşüyor, devrimci üslupla konuşuyoruz. Yaşamı yeniden yaratmak, kendi kaderimizi kendimiz belirlemek için dünyanın bütün sokaklarında haykırıyoruz... .

8 Mart yaklaşırken... biz kadınlara dayatılan kölelik zincirlerini kıra kıra ilerliyoruz... her yerdeyiz. Her gün daha fazla artan kadın cinsiyetlerine karşı, yoksulluğa karşı, intiharlara karşı, çocuk istismarı ve tecavüzlere karşı her yerde eylemdeyiz, isyandayız...

8 Mart 1857'de New Yorklu dokuma işçisi kadınların başlattığı isyan dalgası, o günden bugüne yayılarak, büyüyerek devam ediyor. Uğradığımız bir dünya baskıya, sömürüye karşı Dünyaya Başkaldırıyoruz! Tüm dünyanın sokakları biz kadınların eylem alanları.

2020'nin 8 Mart'ında da bütün öfke ve isyanımızla yine hep birlikte ezilen, sömürülen ve yaşamda yok sayılanlar olarak; sokaklarda, Taksim'de, eylem alanlarındayız.

Bu 8 Mart'ta Dünyaya Başkaldırın kadınlar olarak, isyanımızı hep birlikte büyütelim!

Yaşasın 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü!
Şan Olsun 8 Mart'ları Yaratanlara ve Yaşatanlara!

Yaşasın

8

**Mart Dünya
Emekçi
Kadınlar
Günü!**

978-605-80275-5-8